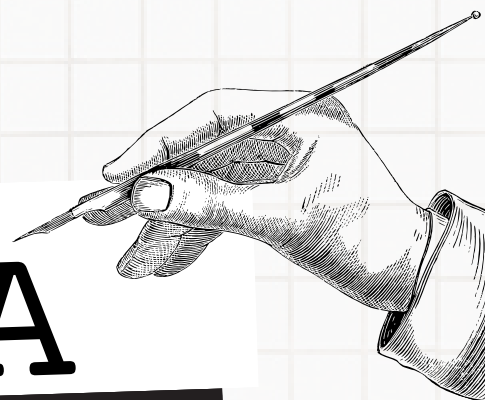

Srednja škola Dugo Selo

šk. god. 2023./2024.

ZBIRKA KRATKIH PRIČA

učenici 2.rs
mentorica: Simona Košnjak, prof.

Sadržaj

Predgovor	3
Leon Matjašić, <i>Napad vanzemaljaca na bivšu Jugoslaviju</i>	4
Kristijan Turkalj, <i>Zamrznut na 500 godina</i>	6
Marijan Pejić, <i>Antonio sam na svijetu</i>	8
Marko Budim, <i>Knjiga Smrti</i>	10
Adrian Bijelić, <i>Invazija robota na Zemlju</i>	12
Ivan Brajko, <i>Šuma pokraj kuće bake Marice</i>	14
Antun Jelečević, <i>Činčila se pretvorila u čudovište</i>	19
Lorena Kozić, <i>Iz šale u gubitak</i>	21
Ivano Franjić, <i>Život u videoigri</i>	23
Iva Pašalić, <i>Vrijeme liječi sve</i>	25
Andreas Brčina, <i>Kampiranje za vrijeme oluje</i>	27
Dario Forgać, <i>Čudesni bicikl</i>	29
Karlo Šanjug, <i>Povratak dinosaurima</i>	31
Antonio Tunić, <i>Borba za mir</i>	33
Ivan Božić, <i>Rat ljudi i vanzemaljaca</i>	35
Mario Budimir, <i>Borba za život: Pustolovina u džungli</i>	37
Antonio Dvorščak, <i>Čudovište iz močvare</i>	39
Roko Baričević, <i>Zombi apokalipsa</i>	41
Lovro Kovačić, <i>Put za Montevideo</i>	43

Predgovor

Učenici 2.rs razreda izrazili su svoju kreativnost pisanjem kratkih priča. Zadatak im je zadala nastavnica Simona Košnjak na nastavi Hrvatskog jezika. Tema je bila slobodna pa je svaki učenik prema svojim interesima odabrao o čemu će pisati.

Najprije su se upoznali novelama i kratkim pričama domaćih i stranih autora (Giovanni Boccaccio, Antun Gustav Matoš, Maša Kolanović) koje su čitali na satu ili za lektiru. Na taj su način uvidjeli u kojoj su formi pisana ta djela što im je pomoglo u pisanju vlastitih priča.

Sami su birali hoće li pisati o stvarnosti ili o fantastičnim, mističnim ili bizarnim motivima, koju će tehniku pripovijedanja koristiti, kakvi će likovi biti glavni akteri priče i kakva će biti radnja.

Priče su pisali u *Wordu*, a nastavnica Košnjak ih je nakon ispravljanja vizualno uredila u *Canvi* i spojila u ovu zbirku.

Simona Košnjak,
nastavnica hrvatskog jezika

Napad vanzemaljaca na bivšu Jugoslaviju

Tijekom hladne i oblačne noći 1991. godine, Marko, hrabri vojnik bivše Jugoslavije, šetao je ruševinama jednog malog sela u Hrvatskoj. Rat je razorio zemlju, a Marko je bio jedan od onih koji su se borili za svoju domovinu. Dok je lutao među ostacima svoje nekadašnje svakodnevice, primijetio je nešto neobično na nebu. Stajao je ukočen, očiju uprtih u nebo. Čuo je priče o invaziji vanzemaljaca, ali nikada nije mislio da će one postati stvarnost. Ipak, bio je tu, stajao je na ratom razorenom tlu bivše Jugoslavije, suočen s nezamislivom prijetnjom. Nekoć miran krajolik bio je oštećen godinama sukoba, ali sada se činio beznačajnim pred ovom izvanzemaljskom prijetnjom. Iskusni vojnik Marko shvatio je da je sudbina domovine sada u njegovim rukama. Kako su se vijesti o predstojećoj invaziji širile, panika je zahvatila narod Jugoslavije. Vlada se trudila organizirati dosljednu obrambenu strategiju, a na Marku i njegovim suborcima je bilo da uzmu stvar u svoje ruke. Formirali su malu jedinicu, odlučni pod svaku cijenu zaštititi svoju zemlju. Marko i njegova jedinica sukobili su se s neprijateljem, pokrenuvši niz manjih napada kako bi oslabili njihovu obranu. Vanzemaljci su se, međutim, pokazali kao snažni protivnici. Njihova superiorna snaga i agilnost učinili su ih gotovo besmrtnima. Dani su se pretvorili u tjedne dok je bitka bjesnila.

Marko i njegova jedinica borili su se uz regularnu vojsku suprotstavljajući se napredovanju vanzemaljaca. Užasi rata stopili su se s nestvarnošću borbe s vanzemaljskim bićima. Nekadašnji odnosi među vojnicima bivše Jugoslavije sada su se činili beskorisnim u usporedbi s borbom protiv njihovog zajedničkog neprijatelja. Ratom razorena zemlja bivše Jugoslavije postala je bojno polje ne samo za opstanak, nego i za očuvanje samog čovječanstva. Markova postrojba borila se svim silama koje je posjedovala, a svojim djelovanjem upisala je novo poglavlje u povijesti domovine. Tada dođe Aleksandar, hrabri lokalni vođa otpora iz obližnjeg sela. On je stariji čovjek, ali njegova mudrost i iskustvo čine ga nezamjenjivim vođom. Kada se čini da su vanzemaljci nepobjedivi, Aleksandar dijeli svoje vodstvo i vojno iskustvo s Markom i njegovom jedinicom. Aleksandar također donosi vrijedne resurse i informacije koje pomažu u boljem razumijevanju izvanzemaljskog neprijatelja. Zajedno s Markom, Aleksandar pomaže u stvaranju i koordiniranju taktika i strategija protiv izvanzemaljskih osvajača. Na vrhuncu bitke, Marko i Aleksandar zajedno vode vojnike u napadu na izvanzemaljsku bazu.

Marko, Aleksandar i njihove združene snage, koje su se sastojale od različitih lokalnih grupa otpora, pokrenule su koordiniran i strateški napad na uporište vanzemaljskih osvajača. Bitka je bila intenzivna i vrhunaska s obje strane koje su se borile za kontrolu nad teritorijem. Napredna tehnologija i superiorna snaga osvajača učinili su ih strašnim protivnicima. Međutim, Markovo i Aleksandrovo vodstvo suočilo se sa značajnim izazovom tijekom posljednje bitke kada su otkrili da izvanzemaljski osvajači imaju skriveni plan.

Dok se ljudski otpor približavao uporištu vanzemaljaca, naišli su na gomilu zarobljenih civila, uključujući njihove prijatelje i članove obitelji. Osvajači su te nedužne civile koristili kao taoce tjerajući ih da rade na izradi naprednog oružja i tehnologije za svoje ratne napore. Kad su snage otpora to saznale, suočile su se s moralnom dilemom. Nisu mogli jednostavno pokrenuti sveobuhvatni napad bez opasnosti da ozlijede svoje voljene. Marko i Aleksandar morali su brzo prilagoditi svoju strategiju pa im je spašavanje talaca postalo glavni prioritet. Znali su da vrijeme istječe jer su osvajači imali odbrojavanje za pokretanje razornog konačnog napada koji će desetkovati regiju. Ovaj zaokret dodao je bitki emotivnu dimenziju. Vođe su morale uravnotežiti svoju želju da zaštite svoju domovinu s potrebom da spase nedužne živote koje su okupatori držali u zarobljeništvu.

Približavala se konačna bitka. Marko, Aleksandar i njihove udružene snage pokazali su izuzetnu otpornost. Kad su otkrili situaciju s taocima, osmislili su odvažan plan kako spasiti zarobljene civile, a istovremeno zadržati vanzemaljske osvajače. Grupe ljudskog otpora pokrenule su napad iz dva smjera, predvođene Markom i Aleksandrom. Markova skupina, sastavljena od vrlo vještih boraca, infiltrirala se u vanzemaljsku bazu tijekom noći. Njihova je misija bila onesposobiti komunikacijske sustave napadača i razoružati stražare bez uzbunjivanja ostalih. U međuvremenu, Aleksandrova grupa je orkestrirala napad na vanjsku obranu napadača. Cilj im je bio odvratiti pozornost neprijatelja od uporišta, stvarajući priliku Markovom timu za tajno djelovanje. Diverzija je bila paljba, a borci ljudskog otpora koristili su lokalni teren u svoju korist i pokazali svoje poznavanje područja. Dok se dvostruki napad odvijao, Aleksandar je nadgledao koordinaciju sa strateške pozicije. Njegova je uloga bila ključna u osiguravanju uspjeha obiju operacija, kao i u upravljanju drugim grupama otpora koje su se pridružile njihovom cilju. Bitka je dosegla vrhunac kada je Markov tim uspio onesposobiti komunikacijski sustav napadača i stvoriti kaos unutar uporišta. Aleksandrova diverzija je uspješno odvela značajan dio napadača. To je Markovoj skupini omogućilo da dođe do talaca i sigurno ih evakuira.

Zbog neprestanih prekida u komunikaciji, osvajači nisu mogli pozvati pojačanje, a njihova koordinirana obrana počela se raspadati. U konačnom, sveobuhvatnom napadu, Marko, Aleksandar i njihove snage nemilosrdno su se borili tjerajući osvajače natrag. Bitka je završila povlačenjem vanzemaljskih osvajača koji su bili poraženi i demoralizirani. Pobjeda nije bila bez cijene. Otpor je rezultirao brojnim ljudskim žrtvama. No, spašavanje talaca i oslobađanje njihove domovine označili su trijumfalni trenutak. Zajedničko vodstvo Marka i Aleksandra, zajedno s otpornošću i hrabrošću njihovih snaga, osiguralo je tešku pobjedu.

Priča o Marku, hrabrom vojniku koji se suprotstavio nezamislivom, odzvanjat će vjekovima. Njegova otpornost i odlučnost u suočavanju s naizgled nadmoćnijima nadahnut će buduće generacije da nikada ne izgube nadu, čak ni u najmračnijim vremenima.

Zamrznut na 500 godina

Probudio se iz dubokog sna i digao iz kreveta. Tom, visok, pametan, duge kose i bogat znanstvenik koji voli eksperimentirati, odlučio je da se želi zamrznuti na točno petsto godina. Počeo je izrađivati stroj koji ga može zamrznuti i odmrznuti. Nakon nekoliko mjeseci je završio s izradom i programiranjem stroja. Dana 15. lipnja 2026. godine odlučio je ući u komoru stroja, uključiti ga i pomalo započeti sa zamrzavanjem. Prošlo je nekoliko sati i bio je potpuno zamrznut.

Svijet se mijenjao u periodu kad je Tom bio zamrznut. Započeo je Treći svjetski rat koji je trajao trideset godina. Bilo je i kratko ledeno doba nakon kojeg su ljudi shvatili da trebaju promijeniti način života. Tom se odmrznuo i probudio 15. lipnja 2526. godine. Vidio je da se sve potpuno promijenilo. On i njegov stroj više nisu bili u laboratoriju, nego u nekom velikom muzeju. Izašao je iz stroja, a ljudi oko njega su ostali šokirani. Pokušali su mu pomoći, a on je samo htio izaći iz muzeja. Kad je izašao, vidio je potpuno drukčiji grad i ljude. Ljudi su bili puno inteligentniji nego prije. Svi su automobili letjeli, a ljudi su se mogli teleportirati na bilo koje mjesto na svijetu. Počeo je razgledavati grad i divio se svemu što je vidio. Sve je bilo mirno i tiho. Bio je gladan pa je potražio trgovinu i kupio nešto za pojesti. Prilikom ulaska u trgovinu sudario se s djevojkom, pogledao ju i ostao zadivljen njezinom ljepotom. Ona je izašla iz trgovine, a on je vidio da joj je ispala kartica, okrenuo se i potrčao za njom da joj je vrati i tako su se upoznali. Zvala se Ela, bila je malo niža od Toma, plavokosa, plavih očiju i rumenog lica. Vratio joj je karticu, a ona mu je odlučila pokazati kako svijet izgleda te kako što funkcionira. Najprije ga je odvela u trgovinu da mu pokaže kako se kupuju stvari. Više ništa nije bilo kao prije. Pokazala mu je da je sve sada digitalno i da se kupuje pomoću mobilnih uređaja. Izašli su iz trgovine i on joj je ispričao kakav je život bio prije, nije sve bilo preko interneta, mobilnih uređaja ili digitalno. Pitao ju je gdje je hotel u kojem će prespavati i odlučili su da će se opet susresti sljedeći dan. Našao je hotel u kojem je prenoćio te se sutradan našao s Elom. Razgledavali su grad i Ela mu je ispričala što se sve zbilo u vrijeme kada je bio zamrznut. Otišli su do jednog dijela grada gdje mu je pokazala kako izgledaju sportovi. Vidio je da su sve lopte hologrami. Primijetio je da ljudi i dalje igraju igre kao prije poput nogometa, ali nema nasilja kad neki tim pobijedi ili izgubi, nego su svi ravnopravni i sretni zbog tuđeg uspjeha. Zatim ga je odvela u drugi dio grada gdje mu je pokazala kako se i dalje voze utrke poput Formule 1, ali su svi automobili na struju. Nastavili su razgledavati. Tom najednom pogleda Elu, zatvori oči i padne na pod. Ela se uspaničila jer nije osjetila otkucaje srca. Žurno je nazvala hitnu pomoć i zagrlila Toma, a hitna pomoć ih je teleportirala u bolnicu. Stavili su ga na krevet i počeli oživljavati, a Ela je gledala plaćući njegovo onesviješteno lice. Uspjeli su ga oživjeti nakon deset minuta reanimacije, ali nije smio napustiti bolnicu dok ne naprave sve pretrage i saznaju uzrok nesvjesnog stanja.

Izišao je iz bolnice za dva dana. Saznali su da se kisik tijekom godina promijenio, a on se nije prilagodio i zato je pao u nesvijest te gotovo umro. Ela je cijelo vrijeme bila zabrinuta, ali nadala se najboljem. Kada ga je ugledala, potrčala je prema njemu i plačući ga zagrlila. Zatim su otišli u hotel po Tomove stvari jer su odlučili da će preseliti kod Ele. Usput su prošetali kako bi udahnuili svježi zrak. Stigli su u park i sjeli na klupu. Kratko su razgovarali i odjednom Tom upita Elu: „Zašto si me čekala dok sam bio u bolnici?“ Ona mu odgovori: „Zato što sam se zabrinula za tebe.“ Tomu u prvi čas ništa nije bilo jasno, ali nakon dužeg razmišljanja shvatio je da je Ela zaljubljena u njega i da ga zato čekala. On nije znao što je ljubav i što ona znači. Nikada se nije obazirao na te osjećaje jer je bio usredotočen samo na znanost. Gledali su jezero i Ela ga primila za ruku, ali je Tom izmakne zato što nije znao kako reagirati. Elu je taj postupak rastužio zato što nije znala da Tom ne zna što je ljubav. Tom je uvidio da je pogrešno postupio i odluči ispraviti pogrešku primivši je za ruku, a njezino lice se u istom trenutku razveselilo.

Tako su njih dvoje zaljubljenih počeli češće izlaziti i svaki put su bili sve bliže i bliže pravoj ljubavi. Prošlo je godinu dana otkako započeli vezu pa ju je Tom odlučio na proslavi nove godine zaprositi. Uoči novogodišnjeg slavlja, sastali su se s njezinom obitelji. Tom im je rekao da će joj pripremiti iznenađenje i zaprositi ju. Prošla je ponoć, Tom je došao iza Ele, ona se okrenula i vidjela ga kako kleči s prstenom u rukama. Upitao ju je: „Hoćeš li se udati za mene?“ Ona uzvikne: „Da!“ Tjedan dana kasnije organizirali su svadbu koju su slavili tri dana i svi su se zabavili. Nakon vjenčanja je shvatio da mu je trebalo samo petsto godina da pronađe pravu ljubav.

Kristijan Turkalj, 2. rs

Antonio sam na svijetu

Antonio se probudio u svom krevetu, ali nešto je bilo potpuno drugačije. Osjećao je neobičan pritisak u prsima dok je pogledao kroz prozor. Šutljivi grad koji je obično bio ispunjen životom sada je bio mjesto koje su svi napustili.

Antonio je zadržao dah i osjećao se izgubljenim. Izlazak na ulicu potvrdio je strašnu istinu. Grad je bio sablasno tih i prazan. Trgovine su bile zatvorene, automobili parkirani bez ikoga u njima, a kuće puste. Pozvao je svoju obitelj, ali nisu odgovarali. Isto je učinio s prijateljima, no nijedan poziv nije pronašao svog primaoca. Antonio je lutao gradom, i tražio bilo kakav znak života. Nigdje nije bilo nikoga. Bio je sam na cijelom svijetu. Usamljenost mu je teško padala. Prošli su dani, tjedni i mjeseci. Tražio je hranu i pitku vodu. Zalihe su bile ograničene, a nade za susret s drugim ljudima nestajale su. Navečer bi promatrao zvijezde na nebu i osjećao se još više izoliranim. Njihova svjetla podsjećala su ga na udaljene svjetiljke dalekih gradova gdje su ljudi vodili svoje normalne živote. No, za njega su ti svjetovi bili sada izvan dosega. Prisjećao se sretnih trenutaka s obitelji i prijateljima. Nostalgija ga preplavila dok je lutao pustim ulicama. Počeo je osjećati tugu i nedostatak ljudske interakcije. Odlučio se suočiti s novonastalom situacijom i pronaći način da preživi, ali nije se prestao nadati da će se jednog dana probuditi iz ovog jezivog sna. Jedne noći, ležao je na krovu svoje kuće i promatrao zvjezdano nebo. Osjećao se malenim u usporedbi s beskrajnim svemirom, a zvijezde su mu bljeskale nad glavom. Pomislio je na sve što je izgubio i na sve što je nekad volio. Tada se dogodilo nešto nevjerojatno.

Osjetio je neobičnu toplinu na svojoj koži i zatvorio oči. Kada ih je ponovno otvorio, nije bio više na krovu svoje kuće. Bio je na mjestu koje nije mogao prepoznati. Stajao je usred prekrasnog pejzaža. Oko njega su se pružali cvjetni vrtovi, šume i livade. Ljudi su se smijali, razgovarali i uživali u druženju. Nije mogao vjerovati svojim očima. Bio je okružen ljudima i svi su ga pozdravljali s osmijehom. Bio je sretan i znao je da je pronašao svoje mjesto u svijetu.

Antonio je shvatio da je sve što je doživio tijekom svog boravka u pustom svijetu bio samo san. Sjećanja na taj san bila su mu još svježija, ali sada je znao da je njegov stvarni život ono što mu je najvažnije. Nasmijao se i zahvalio što je opet među svojim najbližima, a san o samoći i izolaciji nestao je kao magija. U novom svijetu u kojem se probudio znao je cijeniti svoj stvarni život i odnose s drugim ljudima više nego ikada prije. Sretan je što je ponovno dio zajednice u kojoj svaki osmijeh i ruka pružena u znak prijateljstva znače sve. Naučio je važnost ljubavi, prijateljstva i zajedništva u stvarnom svijetu, a sada je bio spreman proživjeti to iskustvo u potpunosti.

Nakon nekoliko tjedana provedenih u novom svijetu, Antonio je odlučio istražiti dalje i upoznati nove prijatelje. Ljudi su ga prihvatili s toplinom i otvorenih ruku. Upoznao je različite ljude, svaki s vlastitom pričom i iskustvima. Naučio je o njihovim običajima, tradicijama i kulturi, a oni su ga podučavali svojem načinu života. Postao je dragocjeni član zajednice. Pomagao je u održavanju vrtova, učio nove vještine i dijelio svoje znanje s drugima. Njegova veza s ljudima bila je jača nego ikada, a osjećaj pripadnosti ispunjavao ga je srećom. Sada je razumio da ljubav, prijateljstvo i zajedništvo čine život bogatim i smislenim. Godine su prolazile, a Antonio je nastavio rasti i razvijati se. Postao je lider zajednice i pomagao je drugima ostvariti svoje snove i ciljeve. Upoznao je ljubav svog života i osnovao obitelj, a njihova djeca donijela su radost i svježinu u njihove živote. Jednog dana, kad je promatrao zalazak sunca sa svojom obitelji, prisjetio se svog sna o samoći i izolaciji. Osjećao se zahvalnim što se probudio i što je pronašao svoje pravo mjesto u svijetu. Bio je blagoslovljen ljubavlju svoje obitelji, prijateljima i zajednicom koju je izgradio. Svake večeri, kad bi promatrao zvijezde na nebu, osjećao bi se povezano s beskrajnim svemirom. Znao je da svaka zvijezda predstavlja nečiju priču i da je ona samo jedan mali dio šireg univerzuma. Antonio je naučio da su snovi, čak i najstrašniji, putovanje duše prema istini i sreći.

Marijan Pejić, 2.rs

Knjiga Smrti

U malom gradu po imenu Dugo Selo vjerovalo se da postoji tajanstvena knjiga koja zapisuje datum i način smrti svake osobe. Mladi knjižničar Gabriel nikada nije vjerovao u priče o toj knjizi. Knjižnica u kojoj radi skriva mnoge tajne uključujući i tu knjigu. Jednog dana Gabriel je pronašao staru knjigu s nepoznatim pismom.

Pažljivo ju je otvorio u prašnjavom kutku knjižnice. Njezine stranice bile su ispisane zlatim slovima, a jezik kojim su bile napisane riječi bio mu je nepoznat. Knjiga je bila popunjena od početka do kraja imenima i datumima. Bilo je nacrtano i puno neobičnih simbola koji su izgledali jako jezivo. Dok je pretraživao stranice knjige, naišao je na vlastito ime i datum svoje smrti. Srce mu je ubrzano kucalo. Shvatio je da se datum smrti približava. Ostalo mu je nekoliko dana. Uхватила ga panika i njegova znatiželja pretvorila se u strah. Odlučio je pažljivo pretražiti ostatak knjige. Tražio je informacije o svom datumu smrti. Međutim, uskoro je shvatio da je knjiga puna imena i datuma mnogih drugih ljudi u njegovom gradu. Bilo je i onih koji su već preminuli, a datumi njihove smrti bili su ispravni. Sve više ga obuzimao strah. Narednih je dana proveo sate i sate proučavajući Knjigu Smrti. Pokušao je razumjeti njezine tajne, no što je više toga saznao o knjizi, to je više gubio kontrolu nad svojim strahom. Ubrzo je shvatio da ne može pobjeći od sudbine koja mu je napisana u toj knjizi, ali odlučio je da će nešto promijeniti. Počeo je razmišljati o tome kako će izbjeći svoju sudbinu. Došao je na ideju da preseli iz grada, promijeni svoj identitet ili čak pokuša uništiti Knjigu Smrti. Svaki dan je smišljao nove planove koji su se činili nedostižni i opasni. Dok je Gabriel lutao gradom, duboko potresen svojim otkrićima, sreo je mladića po imenu Petar. Petar je stranac iz daleke zemlje, tražio je odmor i susreo Gabriela. Njihova znatiželja i prijateljski duh brzo su ih povezali te su postali nerazdvojni prijatelji. On nije znao ništa o Knjizi Smrti. Njihov susret slučajno je promijenio Gabrielovu sudbinu. Gabriel je imao povjerenja u Petra pa mu je rekao sve tajne o Knjizi Smrti koje je do sada saznao. Odlučili su se suočiti s knjigom i pokušati saznati kako je moguće izbjeći sudbinu koju je proricala. Njihov istraživački duh i zajednički trud postali su ključni u potrazi za odgovorima. Prvo su nastojali pronaći tragove o povijesti same knjige i njenom porijeklu. Počeli su istraživati staru arhivsku građu i razgovarali su s najstarijim stanovnicima nadajući se da će saznati više o čuvenoj knjizi. Međutim, nisu uspjeli pronaći mnogo informacija o tome kako je knjiga nastala. Sljedeći korak bio je razgovor s ljudima čija su imena bila napisana u Knjizi Smrti i koji su preživjeli datume svojih navodnih smrti. Bilo je teško uvjeriti ljude kako bi podijelili svoje priče, ali nakon mnogo upornog rada, uspjeli su razgovarati s nekima od njih. Otkrili su da su se ti ljudi suočili s različitim opasnostima u danima svoje predviđene smrti, ali na kraju su uspjeli preživjeti.

Gabriel i Petar s vremenom su shvatili da Knjiga Smrti nije nužno neizbježna sudbina, već više upozorenje ili vodič tijekom života. Shvatili su da datumi i načini smrti nisu konačni i da se u budućnost mogu promijeniti. Ta saznanja su im pomogla prevladati strah i odlučili su iskoristiti Knjigu Smrti kao alat za razumijevanje svojih života i donošenje boljih odluka u budućnosti. Postali su posvećeni pomaganju drugima u svojoj zajednici kako bi se lakše nosili s vlastitim sudbinama i da se ne boje onoga što još ne poznaju.

Najprije su organizirali sastanak u lokalnoj knjižnici na koji su pozvali sve ljude čija su imena bila napisana u Knjizi Smrti kako bi razgovarali o svojim iskustvima. Ljudi su na početku bili sumnjičavi, ali kako su Gabriel i Petar dijelili svoje znanje i spoznaje o knjizi, zajednica je počela razumijevati da Knjiga Smrti nije neizbježna sudbina, već alat kojim mogu utjecati na promjenu vlastite sudbine.

Marko Budim, 2.rs

Invazija robota na Zemlju

Bilo je to u Zagrebu, 3200. godine, kada je jedan čovjek po imenu Tomo otišao na posao u slavnu tvornicu automobila. Tomu se približavala 32. godina rada u toj tvornici i bio je jako sretan i iznenađen što je prošlo već toliko dugo vremena. Bio je siromašan i jedva je spajao kraj s krajem, ali imao je sreće što je u toj istoj tvornici radio njegov brat Mirko pa su zajedno zarađivali i živjeli.

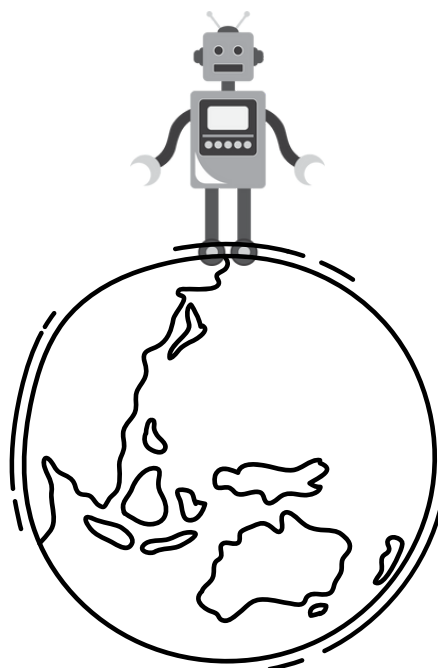
Jednog dana Tomo i Mirko došli su zajedno na posao i sreli svog šefa koji je bio jako strog i bogat. Šef je svaki dan vikao na radnike, a oni nisu ništa smjeli poduzeti po tom pitanju. Rekao im je da sutra dolaze novi strojevi koji će promijeniti cijelu tvornicu i morat će otpustiti pola radnika pa možda i njih dvojicu. Uplašili su se da će izgubiti posao pa su ga molili da ostanu raditi ako je to ikako moguće. Nakon mnogo moljenja, šef je ipak odlučio da će nastaviti s radom. Braća su otišla na svoja radna mjesta. Ostali radnici bili su zabrinuti i strahovali da će dobiti otkaz. Sljedeći dan, 20. prosinca 3200. godine, stigla su dva kamiona s novom opremom. Kad su otvorili vrata, šef je predstavio nove robote koji će zamijeniti malo više od pola radnika tvornice. Ljudi koji dobiju otkaz radit će u tvrtki dok ne nađu novi posao kako bi naučili robote raditi ono što su do tada oni radili. Pola ih je bilo sretno dok druga polovica nije jer nisu vjerovali tim robotima. Tomo i Mirko bili su oduševljeni novom tehnologijom i zanimalo ih je kako funkcionira. Bilo je vrijeme Božića i svi su otišli na praznike. Šef je poslao svima poklone i pisma u kojima je pisalo jesu li dobili otkaz ili nisu. Prošla su tri mjeseca od Božića i već je bio ožujak. Tomo i Mirko su svakodnevno radili s robotima i nikad nije bilo nikakvih problema. Sve do jednog dana kada je robot udario Mirka nogom u trbuh pa su svi roboti počeli divljati tvornicom i ubijati radnike. Mirko i Tomo su se sakrili iza stroja i čekali da sve prestane. Došla je i policija, ali nije mogla ništa protiv robota jer nisu znali kako ih zaustaviti, a roboti su brzo učili kako biti bolji od ljudi i kako se što efikasnije obraniti. Tomo je sa svojim bratom izjurio iz tvornice. Otišli su kući. Tomo se sjetio da šef taj dan nije došao na posao pa ga nazvao. Šef je već čuo što se dogodilo jer je u Zagrebu bio totalni kaos. Roboti u to kratko vrijeme uspjeli shvatiti kako proizvesti svoje nove robote i napravili cijelu vojsku svojih sljedbenika. Znali su govoriti hrvatski jezik pa su ljudima objavili napad na cijelu Zemlju počevši od Zagreba. Tomo i Mirko su u svojoj kući zajedno sa svojim šefom smišljali plan kako ih zaustaviti jer su oni bili jedini koji su znali kako ih mogu uništiti.

Do tad su roboti već počeli napadati Zagreb i polako se širiti cijelim svijetom. Uništavali su sve pred sobom, kuće, zgrade pa čak i škole i vrtiće. Grad se nije znao obraniti. Ni vojska nije znala kako ih zaustaviti jer nisu našli način kako da im se približe. Šef je rekao braći da roboti imaju na listu noge jedan mali gumb. Ako ih pogode u taj gumb, automatski su mrtvi jer je to njihova slaba točka. Tomo i Mirko su otišli do vojske kako bi im to priopćili, ali Mirka su putem ranili. Mirko nije mogao disati. Tomo ga nije želio ostaviti na ulici jer je slutio da ga možda više nikad neće vidjeti, ali je znao da mora kako bi spasio svijet. Trčao je plačući do vojske i uspio ostati neozlijeđen.

Tomo je ispričao vojnicima kako najlakše uništiti robote i to se proširilo cijelim svijetom. Vojska je napokon počela pobjeđivati. Čak su i civili pomagali jer su bili očajni zbog gubitka svojih voljenih koje su ubili roboti. Tomo se vratio kući i vidio svog šefa kako leži mrtav u krevetu. Uzeo je mobitel i primijetio da je dobio glasovnu poruku. Reproduciraio ju je i odjednom se prikazao veliki hologram šefa koji je ispričao kako se ubio. Roboti su provalili u kuću pa si je, zbog straha da ga ne ubiju, sam oduzeo život. Na kraju se ispričao Tomi jer je bio nepravedan prema njemu. Tomo je bio shrvan jer je u ovom napadu izgubio dvije važne osobe.

Uskoro su u svim gradovima na Zemlji započeli popravci i oporavljanje od ovog nezaboravnog i strahovitog napada. Zemlja se nakon nekoliko mjeseci uspjela oporaviti i svi su nastavili živjeti normalnim životom. Svijet se zahvaljujući Tomi uspio obraniti od invazije robota. Svi su mu se imali potrebu odužiti zbog junačkog čina, ali on nije preuzimao zasluge jer je bio svjestan da to ne bi uspio bez Mirka i šefa. Njima u čast je odlučeno da će se na sredini Zemlje postaviti tri kipa viteza koji će simbolizirati dan kad su njih trojica spasili svijet.

Adrian Bijelić, 2.rs

Šuma pokraj kuće bake Marice

Posljednja dva dana su prošla sasvim u redu. Jedino je Mirta pokupila morską bolest pa povraća svakih pet minuta, ali proći će ju to čim pristanemo u luku na Malti. Ibro i Luka nemaju mira; trče, skaču, divljaju. Ponekad poželim da je njih dvojicu uhvatila morską bolest. Možda bi nam tada bilo malo mirnije. Dora i ja uživamo na suncu i brinemo se za Mirtu da ne bi pala preko ograde u more. Smotana je toliko da ako čovjek ne pazi na nju minutu, plivat će s morskim psima. Ibro ima baku Maricu na Malti koja je jako bolesna pa smo odlučili otići u posjet jer još traju ljetni praznici. Nas petero smo prijatelji od malih nogu, a idemo čak i u isti razred. Često smo posjećivali Ibrinu baku Maricu. Svima nam je bilo jako žao kada smo čuli da se razboljela. Prošlih godina s nama su na Maltu putovali i naši roditelji. Sada imamo 15 godina, odrasliji smo pa smo išli sami. Dovoljno smo stari za samostalna putovanja ili možda nismo?! Dok Luka i Ibro divljaju, Mirta se malo primirila. Moram priznati da Dora na ovom gotovo večernjem suncu izgleda jako dobro. Njezina plava kosa koju nosi morski povjetarac mi muti pamet, ali moram se tome oduprijeti. Niti je ona sirena niti sam ja Odisej. Napokon su se i ova dvojica smirila. Dam se kladiti da su ogladnjeli od silnog trčanja i skakanja. Nakon nekog vremena, kapetan broda je pozvonio je kabinskim vratima što je značilo samo jedno - večera. Kuhar nas je ove večeri iznenadio. Na meniju je bio pomfrit i lešo meso morskog psa, točno onog morskog psa s kojim je Mirta mogla plivati da ju nismo imali na oku. Naravno da je Ibro izmišljao toplu vodu i nije htio ni probati večeru koju je napravio naš kuhar Perica. Kuhar je odlučio da će ga nadmudriti. Odnio je Ibrin tanjur u kuhinju i pravio se da je zamijenio Ibrino meso morskog psa za piletinu (nije zapravo, nemojte se bojati probao je Ibro morskog psa, a da ni sam nije znao što jede). Ne znam kad sam se bolje najeo, čak ni mamin *čušpajz* nije bolji od morskog psa. Tijekom večere smo pričali i smijali se. Dora je sjedila pored mene i cijelo se vrijeme smijala samo mojim šalama. Nakon ovako dobre večere jedino što preostaje je dobro se naspavati. Pomogli smo Perici pospremiti tanjure i otišli u svoje sobe. Dora i Mirta spavaju s istočne strane palube dok smo mi sa zapadne. Luka, Ibro i ja dijelimo jednu sobu. Zna li vi što to znači? Tek što sam ušao u sobu, morao sam otvoriti mali okrugli prozor iznad svojeg kreveta jer je spavanje s njima nepodnošljivo. Ne pamtim kada su se otuširali, a obojica i hrču. Kao da spavam s lavovima, a ne s petnaestogodišnjacima. Samo pomisao na to kako ću ujutro vidjeti Doru me mogla uspavati kraj njih dvojice.

Zaspali su. Cijeli brod spava, osim kapetana koji ipak mora biti priseban, ali i on žmiri na jedno oko. Moji dečki spavaju kao lavovi koji su se prethodno najeli gazela. Nisam mogao spavati. Otišao sam u šetnju palubom. Večeras imam jako čudan osjećaj. Kao da mi se trbuh okreće poput ringišpila.

Taj neobičan osjećaj nitko ne bi mogao objasniti pa ni onaj povjetarac koji je ranije danas milovao Dorinu kosu. Postao je jači nego inače, a i more se uzburkao. Kao da mi je nešto govorilo da će se dogoditi nešto loše. Nakon šetnje sam i ja zaspao. Osjetio sam da se u krevetu ljuljam više nego uobičajeno. Tad počinje najveći misteriji mog života. Probudio sam se, ali oči nisam otvorio. Glava me žasno boljela. „IBRO, LUKA!“ vikala je Mirta, a s njom i Dora. Prvo sam mislio da Mirta ponovno viče na Ibru i Luku zato što su joj uzeli šminku i šminkaju se zaključani u kupaonici, ali kada sam čuo Dorin zabrinuti glas, odmah sam se trznuo i otvorio oči. Nisam mogao vjerovati što vidim ispred sebe. Pijesak, pijesak i još pijeska i more, s druge strane šuma, velika prašuma. Dora i Mirta trče i dozivaju Ibru i Luku koji se, naravno, ne odazivaju. Kada su primijetile da sam se probudio, potrčale su prema meni. Mirta me upitala: „Što se ovo događa? Gdje smo? Kako smo došli ovdje? Gdje je brod? Gdje je kapetan? Gdje je moj kuhar Perica? Odgovori mi, nemoj samo šutjeti!“ To je tipično za našu prijateljicu Mirtu jer je najveći paničar na svijetu. Dora je za razliku od Mirte bila mirnija i upitala me jesam li dobro. „U redu sam, kako ste vas dvije? Gdje su Ibro i Luka?“, odgovorio sam Dori dok me gledala onim svojim krupnim plavim očima. „Probudile smo se jedna kraj druge na onoj palmi lijevo. Mirta od tada paničari i proklinje dan kada je ušla na taj brod, iako je to bila i njezina ideja, a ne samo tvoja.“, rekla je Dora. Razmišljam u sebi - Ibre i Luke nema, cure i ja smo na otoku kojem ne vidim ni kraj ni početak. Što da sad radimo? U tom trenutku sam samo poželio zaspiti i probuditi se u svom lavljem brlogu kojeg mnogi zovu sobom. No, nisam mogao ni zatvoriti oči od vrištanja cura kada su ugledale Luku koji izlazi iz prašume. „LUKAA!“, derala se Mirta, „LUKA DA SAMO ZNAŠ KAKO SI NAS ZABRINUO, TI BUDALO JEDNA“. Malo neočekivano za Mirtu da tako govori o Luki kada već svi znamo da je od prvog razreda zaljubljena u njega do ušiju. Kad je Luka u blizini Mirte, ona počne zamuckivati, postane još više nespretna nego što je bila prije, ali koja cura ne bi bila da kraj nje stane tako predivan smeđokosi dečko plavih očiju. Potrčala je i bacila mu se u zagrljaj dok smo se Dora i ja pogledavali. Kada bi Dora samo znala da i ja želim isti takav zagrljaj kakav je sada dobila Mirta. „Luka, jako mi je drago što si se sam pronašao, ali gdje je Ibro?“ upitao sam pomalo hlabro, ali istovremeno zabrinuto samo što nisam dao strahu da izađe na vidjelo. „Kada se ovo sve dogodilo? Što god da se dogodilo, probudio sam se usred jedne kućice, jedva sam sišao ljestvama s nje koliko mi se vrtjelo. Ibra nisam vidio, kao da ga je progutala crna zemlja.“, rekao je Luka. „E, moj Ibro, pa hoćemo li s tobom ikada na zelenu granu?“ upita Dora koja je tu rečenicu ponavljala od kada smo se svi upoznali i prvi put otišli zajedno u lunapark. Tada nam se Ibro isto izgubio u gomili i umjesto da se zabavljamo, mi smo ga tražili, a on je bio na našoj najdražoj vožnji bez trunku brige za nas. Vjerojatno je tako i sada, mi se brinemo za njega, a on se negdje zabavlja.

„Pa hoćemo li ga tražiti dok je još dan? Najbitnije je da ga nađemo pa da možemo pozvati pomoć jer ni broda ni posade tu očito nema.“, rekla je Mirta. Pošli smo svi zajedno. Odlučili smo da se nećemo razdvajati jer je to jako rizično u ovom trenutku. „Ibro, Ibro, Ibro“, ne mogu vam opisati koliko sam puta u zadnjih sat vremena čuo to ime. „Ibro moj, kad bi znao koliko te sada želim vidjeti. Više ti nikad ništa neću prigovoriti, samo dođi Ibro, samo se pojavi, daj nam bilo kakav znak.“ Tek što sam to izgovorio, nešto nalik na Ibru protrčalo je kraj nas i gurnulo Doru. Mirta je ostala pomoći Dori, a Luka i ja smo krenuli u potjeru za čudnovatim stvorenjem. „Stani, stani Ibro, znamo da si ti!“ vikao je Luka sve dok nije ostao bez glasa. „Ibro, dosta je šale, dođi i idemo kući!“ derao sam se cijelim našim pohodom, ali Ibro ne staje. Nakon što smo odustali od trčanja, shvatili smo da smo ušli jako duboko u šumu i da ne znamo kojim putem smo došli. Sve oko nas bilo je isto, samo drveće i drveće, neko veće, neko manje, ali ipak drveće. Luka i ja smo stajali zajedno, zatvorio sam oči i osjetio ruku koja me dira po ramenu. Isprva me prošla takva jeza da sam se sav naježio, ali sam pretpostavljao da je Luka. Otvorio sam oči i ugledao Luku kako sjedi ispred mene i u tom trenu sam shvatio da to nije mogao biti Luka. Okrenuo sam se i počeo vrištati poput djeteta kada ne dobije bombone koje želi. Luka me smirivao, a ja mu nisam mogao ispričati što se dogodilo. U tom trenutku rekao sam Luki da nas vodi u kućicu u kojoj se probudio jer Ibra očito nećemo naći danas pa barem da imamo neko sklonište. Tada smo začuli cure kako viču i znali smo gdje trebamo ići. Kad smo se sreli s djevojkama, Luka nas je odveo do kućice. Bila je nalik na lovačke kuće. Imala je i krevete i kuhinju, izgledala je kao da netko živi u njoj. Najprije smo pogledali u kuhinju u nadi da ćemo naći nešto za pojesti jer smo umirali od gladi. Nakon pola sata bezuspješnog traženja, Mirta je veselo viknula da je našla kekse. Nema ih puno, ali kekxi su. Bar smo utažili glad. Mrak je već počeo padati, krošnje velikih stabala još su više pomagale mraku da brže dođe. Odlučili smo prespavati ovu noć nadajući se da ćemo ujutro moći naći Ibra i ići kući. Pogledao sam kroz prozor kućice i u tom trenu ugledao Ibra. „IBRO, IBRO!“ vikao sam. Ibro me pogledao i oči su mu zasjale. Sišli smo dolje da ga zagrimo. Čim sam ga pogledao, osjetio sam da nešto nije u redu. Na licu je imao strahovito jeziv smiješak koji se protezao od uha do uha. Pomogli smo mu da se popne u kućicu. Kad smo ga pitali gdje je bio, rekao je da je cijelo vrijeme bio blizu nas. Opet jezivo, zar ne? Ponudili smo mu kekse i sve je pojeo pa smo otišli spavati. Tu noć me proganjao onaj Ibrin osmijeh i nisam mogao zaspati. Škiljio sam kad sam čuo kako se netko ustaje iz slamnatog kreveta. Pogledao sam neprimjetno i umalo umro kad sam ugledao Ibru koji gleda u sve nas kako spavamo i opet se smješka. Sišao je s kućice, a meni nešto nije dalo mira pa sam pošao za njim. Hodali smo jedan iza drugog petnestak minuta dok nismo došli do čistine. Sakrio sam se iza drveta i promatrao ga.

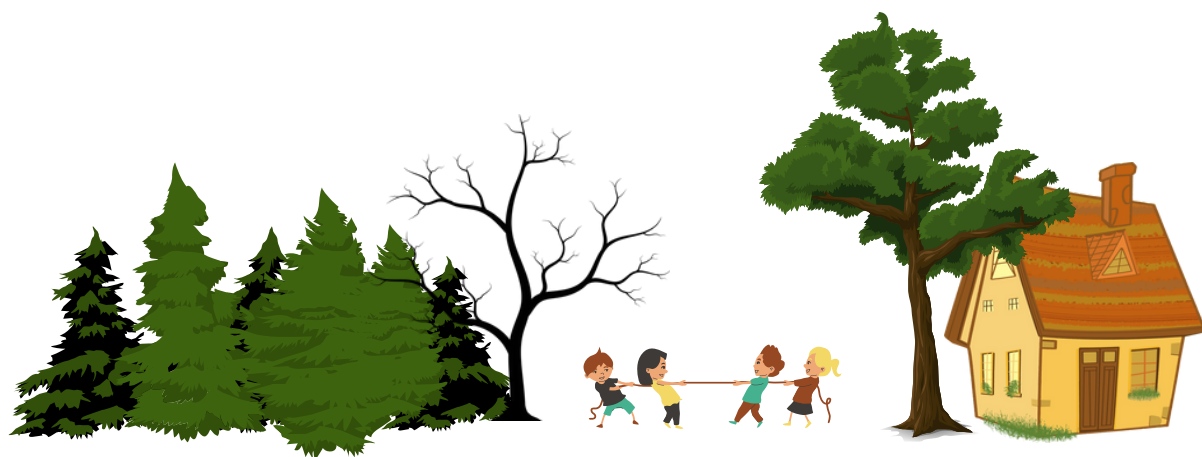
Povukao je lijanu koja se spustila kad je pucketao prstima. Povlačenjem lijane otvorio je prolaz u zemlju, okrenuo se da provjeri ima li koga i ušao u taj prolaz. Ako tada nisam umro, nikad neću. Bilo me strah poći za njim, a i prolaz se zatvorio ubrzo nakon što je ušao. Trčao sam do kućice koliko su me noge nosile. Uvukao sam se u Lukin krevet i zaspao od straha u Lukinom zagrljaju. Svanulo je jutro, sunčeve zrake su me škakljale po nosu. Otvorio sam oči, okrenuo se i gotovo dobio srčani udar. Ugledao sam Ibru kako leži u krevetu i gleda direktno u mene, kao da je znao što se sinoć dogodilo. Taj cijeli dan sam osjećao nevjerojatnu jezu. Skupio sam snage i ispričao sam Luki što sam vidio sinoć, a Luka mi je rekao da je i on primijetio da se Ibro čudno ponaša. Odlučili smo da ćemo razotkriti što to Ibro noću radi i zašto to radi, gdje ide i kod koga.

Cure su mu govorile da ih se kloni i da je sigurno udario glavom kad smo s broda došli tu pa da umišlja na što se Ibro stvarno naljutio. Što se noć više bližila, mene je sve više i više bilo strah. Ovaj put smo za večeru jeli kokose koje smo našli na onoj palmi na kojoj su se probudile djevojke. Pala je noć, svi su otišli spavati, ali znate tko ponovno nije spavao, naravno da je to bio Ibro. Opet se dogodilo sve kao i prve noći. Kad je sišao, probudio sam Luku i nas dvojica smo pošli za njim. Opet isto sve kao i prvu noć. Je li čudno što me sada još više strah kad je Luka sa mnom nego što me bilo strah kada sam bio sam? Uz Lukino nagovaranje potrčali smo za Ibrom u taj prolaz. Kad smo sišli dolje, pokrili smo se nekim tamnim pokrivačima kako bi nas bilo teže uočiti. Gledali smo u čudu što se događa. Dolje je bio cijeli grad prepun ljudi koji imaju jeziv smiješak baš kao i Ibro. Kao da smo na površini, samo što se ovdje ljudi više smiju. Luku nije bilo nimalo strah, ali su se meni noge odsjekle. Ljudi su bili odjeveni u tamne pokrivače pa smo se i mi prurušili i počeli istraživati. Naišli smo na neke prazne tamnice koje su izgledale kao velike kućice za pse. Prolazili smo kraj njih i čuli nama jako poznat glas. Potrčali smo prema izvoru tog glasa i ugledali Ibru, pravog pravcatog Ibru. Nismo mu htjeli vjerovati da je to on sve dok nam nije pokazao ožiljak koji imamo sva trojica na lijevoj ruci. Zaradili smo ga na Malti kod Ibrine bake kada smo trčali i ušli u šumu iz koje nismo znali izaći. Ibru smo pokušali osloboditi iz tog velikog kaveza. Luka je kamenom pokušao razbiti lokot koji je držao kavez zatvorenim. Nakon nekoliko jakih udaraca, lokot se napokon rasprsnuo. Zagrlili smo Ibru. Napokon nas trojica, muška ekipa koja se nikada nije odvađa, moja dva najbolja prijatelja. Nikada u životu nisam osjetio toliku sreću. U tom mi trenutku čak ni Dora nije bila bitna kao njih dvojica. Kad su nam se slegli dojmovi, shvatili smo da bi bilo dobro što prije otići odavde. Trčali smo prema izlazu koliko su nas noge nosile, ali pred samim izlazom smo shvatili da ne možemo izaći bez lažnog Ibre. Sakrili smo se i čekali ga kao što lovac čeka svoju lovinu.

Napokon smo ga dočekali. Došao je nasmiješen kao i prije i rukom otvorio prolaz. Izašli smo sekundu nakon njega. Sačekali smo trenutak dok ga nismo izgubili iz vida i počeli trčati prema kućici jer smo shvatili da će sigurno saznati da smo ga pratili ako vidi da nismo u svojim krevetima. Dok smo trčali prema kućici, ugledali smo Doru i Mirtu kako trče prema nama.

Za njima trči naš lažni Ibro koji je došao u kućicu prije nas. Vrištale su i uspaničeno trčale kad su ga ugledale. Lažni Ibro je nestao u trenutku kad su djevojke dotrčale do nas. Prošla me jeza. Čak su mi se i obrve nakostriješile od straha koji me tada obuzeo. Opet nas pet na okupu. Trčali smo prema moru. Znali smo da ako sad ne potražimo pomoć, nećemo nikada otići odavde. Trčali smo i trčali, bježali od sudbine koja nas čeka ako ostanemo. Nismo se htjeli okretati, ali je meni neka čudna sila rekla da se moram okrenuti. Samo što sam okrenuo glavu, ugledao sam sve one sretne ljude iz Ibrinog lažnog svijeta koji trče za nama i pokušavaju nas uhvatiti. Kad smo osjetili pijesak pod nogama, znali smo da smo došli do obale. Veliko svjetlo nas je oslijepilo i opet sam osjetio istu onu glavobolju kao kad sam se probudio na pijesku. Otvorio sam oči i ugledao kuću i baku Maricu koja stoji ispred ograde i čeka nas raširenih ruku. Potrčali smo baki i rekli joj što se dogodilo, ali baka se samo nasmijala i rekla: „Djeco moja, to je sigurno od one silne ribe koju ste pojeli na brodu“. „Ali bako stvarno je bilo tako“, rekao joj je Ibro. Baka se samo još jednom nasmijala i poslala nas da operemo ruke i sjednemo na doručak. Sedam godina kasnije i dalje dolazimo baki brodom, samo što je ovaj put nešto drukčije. Mirta i Luka su napokon dečko i cura, ja imam malo više sreće s Dorom, a i Ibro ove godine dovodi svoju curu baki na Maltu. Nikome, osim baki, nismo rekli što se dogodilo te godine jer sumnjamo da bi nam itko i povjerovao. To je ostala bakina i naša mala tajna.

Ivan Brajko, 2.rs

Činičila se pretvorila u čudovište

Jednog sunčanog dana u moj dom je stigla malena činčila. Njezina mekana i pahuljasta dlaka izazvala je oduševljenje. Odlučio sam ga nazvati Chiko jer je to ime baš pristajalo tom mladom mužjaku. Nisam ni slutio da će moj život uskoro postati prava noćna mora. Chiko je uživao u svojem novom domu.

Pala je noć. Prije spavanja sam stavio Chika u njegov novi kavez. Kasno navečer probudili su me jako glasni zvukovi iz sobe u kojoj se nazalio Chiko. Srce mi je počelo ubrzano kucati i tresao sam se. Zvukovi iz sobe su bili sve glasniji. Nisam imao hrabrosti otvoriti vrata i pogledati što se događa. Kad sam skupio hrabrosti, otvorio sam vrata i nisam mogao vjerovati što se nalazilo u toj sobi. Chiko se pretvorio u ogromno čudovište. Odmah sam zatvorio vrata. Tresao sam se kao nikad u životu. Nisam znao što da napravim. Chiko je počeo lupati po vratima i pokušavao ih otvoriti što je na kraju i uspio. Bio sam u još većem strahu. Brzo sam se zaključao u svoju sobu. U sobi sam bio jako dugo zaključan jer nisam znao što napraviti i trebao sam vremena kako bih se smirio. Odlučio sam polako izaći iz sobe da vidim gdje je Chiko. Više ga nije bilo u kući. Kad sam pogledao kroz prozor, vidio sam ga u susjedovu dvorištu. Uništio im je cijelo dvorište. Brzo sam istrčao iz kuće i pošao prema prijatelju Leonu. Leon je živio par kuća dalje od mene. Znao sam da će mi trebati nečija pomoć kako bih mogao uništiti Chika. Stigao sam do Leonove kuće i neumorno zvonio da se Leon što prije probudi. Zbunjeno je otvorio vrata i ugledao me kako duboko dišem i držim se za prsa.

-Kaj ti tu radiš ovako kasno?

-Nešto se jako strašno dogodilo.

-Kaj je bilo?

-Znam da mi nećeš vjerovati.

-Reci samo. Zašto si došao ovako kasno?

-Danas sam kupio činičlu i pretvorila se u čudovište pa trebam tvoju pomoć da je uništimo.

-Molim?! Jesi li ozbiljan ili se šališ?!

-Ozbiljno ti kažem.

-Dobro, uđi unutra.

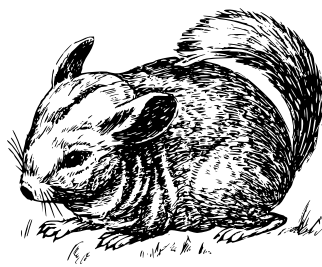
Ušao sam u Leonovu kuću, sjeli smo za stol kako bih mu ispričao što se sve dogodilo. Nije mi i dalje baš previše vjerovao. Sjetio sam se da Leon ima dalekozor pa sam ga pitao može li mi ga posuditi da vidim gdje se Chiko nalazi. Tražio sam ga prilično dugo jer nije više bio na istom mjestu kao kada sam išao prema Leonu. Uspio sam ga naći jer je bio sakriven u obližnjem velikom grmu. Brzo sam dao dalekozor Leonu kako bi se i sam uvjerio. Ugledao je Chika i izbezumio se.

- Koji je plan? Kako ćemo nas dvoje uništiti to čudovište?
- Ne znam, trebamo saznati što više informacija o činčilama kako bismo mogli smisliti konkretan plan.
- Kako? Gdje bismo sad mogli naći neke korisne informacije?
- Imaš li neke enciklopedije u kući? Možda bismo tamo mogli nešto korisno pročitati.
- Idem pogledati.

Uspio je pronaći dvije enciklopedije o životinjama. Pročitali smo obje enciklopedije i saznali da činčile ne smiju biti u doticaju s vodom zbog svog mekanog krzna. Smišljali smo kako napraviti zamku da uspješno uništimo Chika. Leon je u garaži uspio naći veliki spremnik koji smo napunili vodom. Najprije smo napravili zamku pa razradili taktiku kako privući Chika da dođe do zamke. Sjetio sam se da mi je gospođa u *pet shopu* rekla da činčile najviše vole jesti sušeno voće. Našao sam sušeno voće u Leonovoj kuhinji. Na putu prema svojoj kući i u smjeru zamke prosuo sam sušeno voće. Strpljivo smo čekali na balkonu da Chiko krene prema zamci. Nakon nekog vremena Chiko je počeo jesti sušeno voće i sve je išlo prema planu. Sve više se približavao zamci. Spremno smo ga dočekali kod zamke i po njemu prolili spremnik vode. Chiko je jako zacvilio i u panici skočio na Leona. Nisam znao što učiniti pa sam skočio s balkona i trčao u smjeru svoje kuće jer sam shvatio da je Chiko pošao za mnom. Bio sam prestrašen pa sam se sakrio u ormar, a Chiko je već bio u mojoj kući. Bio sam svjestan da se moram sabrati i nešto učiniti. Sad je blizu mene i moći ću ga lakše uništiti. Polako sam izašao iz ormara i uzeo pušku na vodu. Brzo sam utrčao u kupaonicu i zaključao vrata. Chiko me čuo i krenuo prema kupaonici. Tek što sam završio punjenjem puške, Chiko je otvorio vrata kupaonice. Pokušao sam pobjeći kroz prozor, ali me u tom trenutku ugrizao za nogu pa zbog ozljede nisam uspio. Samo sam se nadao da će Chiko što prije izaći iz kuće kako bi se sve ovo što prije završilo. Okrenuo sam se, ali bio je još uvijek tu i skočio prema meni. Snašao sam se i ispalio nekoliko vodenih hitaca prema njemu. Pogodio sam ga i srušio se na pod. Uništio sam ga! Odmah mi je bilo lakše, ali sada sam ovako ranjen trebao izaći i otići vidjeti kako je Leon.

Šepao sam do njegove kuće i ugledao ga kako ranjen leži na podu. Jedva je govorio. Rekao sam mu da ne brine jer sam uništio činčilu. Leon se nasmijao i potapšao me po ramenu. Bio je ponosan na mene, ali ništa ne bih uspio bez njegove pomoći. Doista se u nevolji prepoznaju pravi prijatelji.

Antun Jelečević, 2.rs

Iz šale u gubitak

Sve je počelo davne 2003. godine u malom selu u Zagrebu. Kao i svako selo, bilo je više "ekipica". Jedna od tih ekipica bila je i Patrikova ekipa. Sva djeca bi izlazila van oko 18 sati, ali njegovo društvo je bilo drukčije. Patrik bi sa svojom ekipom izlazio van tek oko 23 sata, iako su imali samo od 15 do 17 godina. U ekipi ih je bilo pet i svi su imali svoje "geto nadimke". Patrika su zvali Pajser, Matiju Mata, Marko je imao nadimak Mrki, Ivana su zvali Ivek, a Neon nije imao nadimak iz razloga što ima jedinstveno ime.

Tako su, jedne noći, Pajser i ostali izašli oko 23 sata. Međutim, Pajserovo društvo nije bilo obično i bezazleno. Konzumirali su različite droge i ponašali su se kao huligani. Mata, da ispadne opasan pred društvom, ukrao je očev pištolj. Osjećao se kao da je on najopasniji premda su ga svi zezali jer je bio niži od ostalih. Pajser je pak s druge strane bio viši i mršaviji u odnosu na ostale. Svi su se plašili Pajsera jer je imao najluđe i najrizičnije ideje. Pajser je naglo uzeo pištolj Mati iz ruke. Htio se našaliti sa svima i u jednom trenutku je repetirao pištolj. Svi su se prepali, osim Neona. Neonu to nije bilo nimalo smiješno i zabavno pa je rekao Pajseru da prekine s takvim šalama. Pajseru se nije svidjela Neonova reakcija i jako su se posvađali. Svađali su se punih sat vremena iz razloga što Neon više nije mogao podnijeti takvo ponašanje. Pajser je u svađi prislonio pištolj Neonu na čelo. Iz šale je govorio da će ga ubiti, no nitko to nije shvatio kao šalu i Neon se prepao za svoj život. Pajser se super zabavljao, sve do jednog trenutka. Bio je na svakakvim drogama, ruka mu je nesvjesno trznula i slučajno je okinuo okidač. Bilo je to oko tri sata ujutro i u samo par sekundi ostali su bez najboljeg prijatelja. Svi su ostali u šoku kao i sam Pajser kada je vidio što je napravio. Ubio je najboljeg prijatelja. Svi su napali Pajsera i njega krivili za sve što se dogodilo, no nije bilo vremena za odlučivanje tko je kriv. U panici i strahu, tijelo su odnijeli i zakopali na obližnjem polju. Nisu znali što učiniti pa su odlučili pobjeći iz grada. Svi su se vratili kućama i u kratkom vremenu spremili samo najpotrebnije stvari. Našli su se na dogovorenom mjestu. Iz Zagreba su otišli prvim vlakom za Varaždin. Ivek je u Varaždinu imao kuma koji je živio sam i koji bi im pomogao u ovakvoj situaciji. Stigli su u Varaždin. Ivekov kum je živio u prilično velikoj bijeloj kući s modernim vratima. Kako bi ublažili tugu, dečki su se našalili s Ivekom i komentirali da mu je kum mafijaš jer ima ovako modernu kuću. Pozvonili su. Vrata su se otvorila i ugledali su visokog, ćelavog i mišićavog čovjeka. Ivekov kum nije očekivao Iveka i dečke te je bio u blagom šoku zbog njihovog nenajavljenog dolaska. Ušli su. Nije mogao vjerovati i što se dogodilo, ali im je dopustio da budu kod njega neko vrijeme dok ne nađu neko rješenje. Sljedećeg jutra, nakon što su se svi probudili, odlučili su da će zajedno razgovarati i smisliti što će dalje - gdje će živjeti, hoće li se vratiti kući ili što će reći policiji ako ih privedu.

Postavljali su mnogo pitanja, ali su davali malo odgovora. Mrki je predložio da sačekaju i vide hoće li se ovaj slučaj spomenuti na vijestima. Prošlo je par dana, ali nitko nije na vijestima spominjao nestanak ili ubojstvo dječaka. Svi su se dogovorili da će poštovati kodeks "OMERTA", a to je zakon šutnje koji glasi: "Ništa ne čuješ, ništa ne govoriš, ništa ne vidiš". Ivekov kum, kao odrasla osoba, predložio im je da se vrate svojim roditeljima i priznaju što se dogodilo. Bilo ih je jako strah njihove reakcije. Dugo su razmišljali i shvatili da ne mogu živjeti kod Ivekovog kuma zauvijek te da se moraju u jednom trenutku vratiti kući pa su to i napravili.

Vratili u se u Zagreb nakon dva tjedna boravka u Varaždinu i razbistrili misli vezane uz situaciju koja im se dogodila. Svatko se pojavio svojim roditeljima na vrata. Ubrzo su vidjeli na vijestima da je nestao šesnaestogodišnjak po imenu Neon, srednje visine i srednje građe. Odmah su znali o kome je riječ. Isti dan su se svi sastali. Odlučili su se držati svog kodeksa i ništa nisu htjeli nikome reći. Prolazili su dani, tjedni, mjeseci, a ni traga nestalom prijatelju. Prošlo je godinu dana od Neonova nestanka i još se ništa nije saznalo. Bila je godišnjica nesreće pa su otišli na mjesto gdje su zakopali prijatelja. Svake godine na tom polju bi zapalili jednu svijeću u znak sjećanja na lijepe trenutke s njim. Sada je već prošlo trideset godina, ali se i dalje svake godine sastaju na tom mjestu sa suzama u očima, knedlom u grlu i bolom u srcu. Pajseru je ovo jako teško palo te bi svaki put zaplakao i pao na koljena od tuge i žalosti zbog svojih loših postupaka. Naučio je važnu životnu lekciju i prestao s konzumiranjem droga jer je zbog ovisnosti izgubio najboljeg prijatelja.

Lorena Kozić, 2.rs

Život u video igri

U futurističkom svijetu gdje je tehnologija dosta napredovala, videoigre postale su dio svakodnevnog života. Glavni junak ove priče je Oliver, obožavatelj videoigara od malih nogu. Njegov svijet bio je ispunjen virtualnim avanturama u kojima je postao iskusni igrač i često pobjeđivao u raznim igrama i natjecanjima. Sportski život ga nije zanimao, a o druženju s društvom na svježem zraku, o tome nije ni razmišljao. Iako je igrao mnogo različitih igara, jedna igra je privukla njegovu posebnu pažnju. Zvala se "Zona Q" i bila je poznata po svojoj nevjerojatno realnoj grafici, misterijoznoj priči, ali i raznim glasinama o tome kako ljudi koji igraju "Zonu Q" nestanu i više nikad ne budu viđeni. Ubrzo je postao opsjednut tom igrom te je provodio sate i sate igrajući. Nije ni slutio što će se uskoro dogoditi.

Što je više vremena provodio u "Zoni Q", to je više zanemarivao stvarni svijet oko sebe. Njegovi prijatelji, ali i njegova mama Danijela, počeli su se brinuti zbog njegovog načina života. Imao je sve gori školski uspjeh. Iako je shvaćao da mora obratiti veću pažnju svojim obavezama, igra mu je pružala bijeg od stvarnog svijeta i sve više ju je igrao. Jednog dana, kad je igrao "Zonu Q", primijetio je neobičan predmet u igri. Bio je to mali zeleni svjetlucavi ključ. Odlučio ga je pokupiti i ubrzo se dogodilo nešto nevjerojatno. Sve oko njega se počelo tresti. Oliver je bio prestrašen. Vrlo brzo je sve stalo. Mislio je da je bio potres te je pokušao izaći iz sobe da vidi što se dogodilo. Taman kada je prišao vratima, monitor ga je usisao te je završio u "Zoni Q".

U tijelu svojeg virtualnog avatara, Oliver je shvatio da se nalazi usred stvarne igre. Morao je preživjeti u opasnom svijetu "Zone Q" i rješavati niz izazovnih zadataka. Svaka odluka koju je donosio u igri imala je stvarne posljedice. Naišao je na druge igrače koji su također bili zarobljeni u igri. Shvatio je da se oni bore za svoje živote, a "Zona Q" nije bila samo igra, to je pravi izazov za preživljavanje. Suočio se s nizom izazova i opasnosti dok je pokušavao pronaći način da se vrati u stvarni svijet. Shvatio je da mu je potrebno više od vještina koje je stekao igrajući igre da bi preživio. Morao je koristiti svoje fizičke sposobnosti koje ranije nije pretjerano koristio. Probudio se i našao u labirintu, potpuno izgubljen. U daljini su se čuli raznovrsni zvukovi koji su se s vremenom približavali dok najednom nije ugledao čudovište. Bez razmišljanja je počeo trčati najbrže što je mogao, ali što je više trčao, nailazio je na sve veći broj prepreka koje je morao preskočiti. Zbog manjka fizičke aktivnosti se spotaknuo i našao se ispred čudovišta. Mislio je da je kraj, ali ukazala se nepoznata ruka s neba. Bio je to Oliverom prijatelj Alan koji mu je bez ikakvog znanja spasio život. Nakon mnogo truda i uz pomoć prijatelja, Oliver je konačno pronašao put iz "Zone Q."

Povratak u stvarni svijet bio je bolno iskustvo. Više nije gledao na videoigre istim očima. Bio je izbezumljen, ali je zaključio da vrijeme koje troši na videoigre može potrošiti na pametnije stvari. Vratio se stvarnom životu s novim pogledom na svijet. Shvatio je da su videoigre gubljenje vremena i da ne smiju preuzeti kontrolu nad stvarnim životom. Naučio je važnu lekciju o ravnoteži i odgovornosti. Ako će ikad ponovo igrati igre, neće više dopustiti da upravljaju njegovim životom.

Zaključio je da je važno održavati ravnotežu općenito u životu. Videoigre mogu biti zabavne i izazovne, ali isto tako mogu utjecati na nas. Važno je cijeniti vlastiti život i donositi odgovorne odluke koje će nas voditi na pravi put. "Zona Q" može biti uzbudljiva, ali stvarni život ima svoj poseban značaj i vrijednost koju treba proživjeti na najbolji mogući način. Stvarni život živimo, a igre igramo. Sve što u životu uzimamo zdravo za gotovo nije dobro. Trebamo naći granicu u svemu, realno sagledati svijet oko sebe i uživati u malim stvarima. Virtualni svijet je mašta koja omogućuje bijeg od stvarnosti i koliko god nam se činila primamljiva, nije stvarna. Život su obitelj, prijatelji, ljubav, smijeh i suze. Virtualne igre mogu upotpuniti samo trenutnu prazninu, ali nisu realne. Važna je umjerenost u svemu.

Ivano Franjić, 2.rs

Vrijeme liječi sve

U popularnoj gradskoj četvrti Kvatrić živi dječak Andrej. Andrej je u svojih 16 godina preživio više od većine ljudi tijekom cijelog života. Kao trinaestogodišnjak je doživio smrt njemu najbitnije osobe, njegove majke, a sa samo petnaest godina je završio iza rešetaka u Remetincu. Uz pritisak društva, niz loših životnih odluka i događaja, drogom se odmicao od svojih problema i misli.

Andrej je visok i vitak dječak velikih smeđih očiju koje se ističu zbog njegovih dugih gustih trepavica. On je od malih nogu bio problematičan zbog lošeg odgoja. Majka mu je često bila bolesna, a otac se drogirao i to je jako financijski utjecalo na cijelu obitelj. Tijekom cijelog života je uz njega bio Mihael. On je godinu stariji od Andreja i isto živi na Kvatriću. Niži je od Andreja, ali je vitak kao on. Njih dvojica su oduvijek bili podrška jedan drugome. Kada je Andrejeva majka preminula, uz njega je opet bio samo Mihael. Preminula je od teške bolesti, leukemije. Andrej i otac su se još više udaljili nakon majčine smrti, sve više su se svađali i bili su nasilni jedan prema drugome. Jednom su se posvađali do te mjere da je otac zavezao Andreja za radijator i udarao ga remenom. Život mu se raspadao, nije znao što i kako dalje te je odlučio probati marihuanu. Mihael je već duže vrijeme pušio travu i Andrej je imao puno prilika probati je. Prvi put se gotovo ugušio, ali se osjećao bolje nego ikad. Kada ju je prvi put probao imao je osjećaj da će se ugušiti, ali isto tako se osjećao bolje nego ikad. Od tog dana krenuo je stopama svog oca i s vremenom počeo konzumirati sve teže i opasnije droge. Drogirao se iz dana u dan sve dok se jednom nije predozirao i završio u bolnici. Ni nakon toga se nije prestao drogirati. Bili su im važni samo droga i Dinamo. Jednom je sa skupinom prijatelja pretukao dečka gotovo do smrti. Prišao je dječaku i pitao ga ima li cigaretu za njega, a dječak mu je rekao da ne puši. Drugo pitanje koje mu je postavio bilo je navija li za Dinamo i dječak mu je rekao da ne prati nogomet. Nakon toga istukao je dječaka skoro do smrti. Sa samo 15 godina proveo je tri mjeseca u zatvoru i to mu je bila životna lekcija. Iz zatvora je izašao malo prije ljeta. Ljeto je započelo. Društvo se počelo okupljati na raznim lokacijama pa su jednom prilikom stigli u Dugo Selo. Tamo je upoznao Barbaru. Barbara je niska djevojka svijetle puti, kosa joj je tamna, a oči očaravajuće zelene. To je bila ljubav na prvi pogled. Svidjeli su se jedno drugome pa počeli izlaziti. Andrej se po prvi put istinski zaljubio. Prije Barbare samo se igrao s curama, iskorištavao ih i varao. Oko nje se trudio i pokušavao se promijeniti. Bilo mu je teško i znao je da to nije lak zadatak. Započeli su vezu. Barbara je prihvatila Andreja takvog kakav je i odlučila mu pomoći kako bi se prestao drogirati. Polako, ali sigurno smanjila se količina droga koje je unosio u sebe i to je uzrokovalo sve češće svađe s Barbarom. Zatim ju je prevario u klubu ispred njezinih očiju.

Ona mu je to oprostila i dala mu drugu šansu jer ga je previše voljela. Varanje se nastavilo i Andrej ju je sve više varao, ali je to jako dobro skrivao. Na kraju je izgubio interes za Barbaru. Prekinuli su i vratio se učestalom drogiranju i uništavanju. Zažalio je što je prekinuo s Barbarom, ali nije to mogao ispraviti jer je Barbara saznala za sve prevare. Odvratno se ponašao, ali je to shvatio prekasno. To mu je bila još jedna velika životna lekcija. Izgubio je prvu ljubav, postao zreliji i sve više nalik ocu. To je bio prvi put da je razumio svog oca i osjećao se slomljeno. Tako je postao još agresivniji i završio u domu u Dugavama. Tamo je bio dva mjeseca i to mu je pomoglo u borbi s ovisnošću, ali o Barbari nije prestao razmišljati. Htio ju je nazad, ali je u isto vrijeme znao da mora okrenuti novu stranicu u životu. Trebao je vremena da ju preboli i uspio je u tome. Nakon dosta vremena odlučio se ponovo školovati. Upisao je Tehničku školu Zagreb i odlučio pomoći svom ocu kako bi bio manje agresivan i počeo s liječenjem ovisnosti. U školi i dalje nije postizao najbolje rezultate jer je bio lijen. Najvažnije mu je bilo ići na utakmice s Mihaelom i društvom, ali i dalje je bio ustrajan u promjenama koje je uveo u svoj život i psihički je ojačao.

Andrej nije jedini koji ima životne probleme. Puno ljudi ima neprežaljene ljubavi, bolne gubitke bliskih osoba i traume. Mnogo toga je povrijedilo Andreja, ali sve to što ga je povrijedilo ga je i ojačalo. Smrt majke s vremenom je manje boljela kao i gubitak prve ljubavi. Zatvorska kazna i dom su mu također pomogli u samokontroli. U životu je sve prolazno i zato je bitna ljubav prema sebi samome. Vrijeme lijeći sve nedostatke i gubitke. Tako je Andrej zaključio da će s vremenom sve proći i biti bolje.

Iva Pašalić, 2.rs

Kampiranje za vrijeme oluje

Jednog dana tri prijatelja, Marko, Luka i Ivan, razgovarali su o odlasku na odmor. Odlučili su se za kampiranje u planinskom predjelu gdje znaju da postoji mjesto za kampiranje.

Dogovorili su se da će se u srijedu naći u Lukinoj garaži da se dogovore kad će krenuti i gdje će postaviti šator. Otišli su u trgovinu i kupili sve potrebne stvari za kampiranje. Nakon kupovine, odlučili su opet otići do Luke da provjere imaju li sve potrebne stvari za preživjeti noć u nepoznatom okruženju. Ivan je pregledavao šator, Marko je provjerio hoće li imati dovoljno hrane dok je Luka pregledavao baterije i potrebnu elektroniku, ali nije shvatio da nedostaje naprava za praćenje vremena. Nakon sat vremena, završili su s provjerom stvari i bili su spremni za avanturu. Dogovorili su se da će se naći kod Luke u petak nakon škole. Nitko nije ni pomislio na napravu za praćenje vremena niti provjerio kakvo će vrijeme biti u petak. Završila je škola i uputili su se prema Luki. Došli su do Lukine kuće, spremili su se i odlučili ići rutom kojom treba dva sata do kampa. Krenuli su prema mjestu kampiranja. Na putu su susreli ljude koji se vraćaju s mjesta na koje su se oni uputili. Nisu ni slutili što će ih uskoro zadesiti i zašto ljudi odlaze iz kampa. Pjevajući pjesmice približavali su se mjestu kampiranja, a Luka je primijetio da se nešto čudno događa. Sve jače je počeo puhati vjetar i zacrnili su se oblaci. Marko i Ivan ništa nisu zamijetili, Luka im ništa nije htio reći iz razloga što je vidio kako se prijatelji dobro zabavljaju. Pristigavši na mjesto kampiranja, Luka se već jako zabrinuo radi vremenske neprilike. Pitao je prijatelje je li netko od njih vidio spravu za praćenje vremena. Pogledali su torbe i shvatili da su zaboravili tu bitnu stvar. Luka je htio odustati od kampiranja i uputiti se kući, ali su Marko i Ivan bili protiv toga. Luka ih je pokušao odgovoriti, ali ih nije uspio pa su ipak ostali. Počeli su postavljati sve potrebne stvari, ali vjetar im je to otežavao, trebalo im je gotovo sat vremena za postavljanje šatora. Ubrzo se zamračilo i počela je padati kiša.

Kiša je padala sve jače. Luka, Marko i Ivan su odlučili ući u šator kako bi se sklonili od kiše. Luka im je cijelo vrijeme pokušavao objasniti kako je ovo bila loša ideja i da ovo nisu trebali napraviti. Ostali nisu shvaćali koliko je opasno kampirati tijekom lošeg vremena i govorili su Luki da se opusti te da će nevjere brzo proći i da će sve biti u redu. Vjetar je postao toliko jak da su sve stvari koje su bile ispred šatora jednostavno nestale, a kiša je toliko padala da je šator počeo propadati u zemlju zbog velike količine blata. Marko i Ivan su se uspaničili. Zbog toliko silnog vjetra, krov šatora je otpao i odletio. Kada su provirili van, vidjeli su da se i drveće počelo rušiti. Luka ih je pokušao smiriti, ali nije uspio pa su Marko i Ivan su počeli trčati. Luka se pokušao smiriti i razmisliti što je najbolje u toj situaciji. Smislio je plan i probao naći veliki kamen iza kojeg bi mogao leći kako drveće ne bi moglo pasti na njega. No, vidio je da je situacija sve ozbiljnija. Trčao je i tražio najbolje sklonište te zgrabio torbu koju je vidio putem.

Zatim je našao ogroman kamen i legao pored njega. U torbi je bio pokrivač kojim se pokrio i barem malo zaštitio od kiše. Kiša je i dalje prodirala, ali u manjim količinama. Vjetar bio sve slabiji.

Luka se brinuo za svoje prijatelje koji su za to vrijeme bili u špilji potpuno sigurni. Obuzela ga panika i nije znao što bi mogao sljedeće poduzeti pa je čučnuo pored i zaplakao.

Nekako se ipak uspio sabrati i odlučio je da će poći u smjeru odakle su krenuli. Trčeći je uočio špilju i odlučio ući unutra i vidio da su se tamo sakrili njegovi prijatelji. Zaplakali su od sreće jer su zaključili da su uspjeli preživjeti ovo nezaboravno kampiranje. U pećini su bila suha drva. Luka je imao upaljač u džepu pa su zapalili vatru i malo se ugrijati. Bili su potpuno iscrpljeni i zaspali uz vatru. Luka se nakon tri sata probudio i vidio je da je prestala oluja. Probudio je prijatelje i otišli su vidjeti u kakvom je stanju kamp.

Primijetili su da ništa nije ostalo čitavo i da bi se trebali uputiti kući. Putem su zaključili da treba slušati ljude koji imaju više iskustva i da nekoliko puta provjeriti imamo li sve potrebne stvari za kampiranje te da bismo trebali predvidjeti moguće prepreke.

Andreas Brčina, 2.rs

Čudesni bicikl

Od malih nogu volim voziti bicikl. Sjećam se kad sam prvi put sjeo za volan bicikla koji je imao dva pomoćna kotača da spriječi nove i mlade vozače da padnu i ozlijede se. Pedalirao sam sa svojim nožicama i naišao na rupu u cesti i bez obzira na kotače uspio pasti i „polomiti se“.

Napravio sam mnogo grešaka, pao sam s bicikla i ozlijedio se puno puta, ali nije me obeshrabrilo. Padanje s bicikla je pomalo zabavno i nikad se nisam bojao ozljeda prilikom pada ili sudara. Osim mog tijela, i bicikl je taj koji se s vremenom oštećuje pogotovo šumskim stazama i kamenim terenom kojim sam vozio. Tako se jednog dana pojavila pukotina u okviru bicikla. Ne na obruču na kojem je guma, nego na okviru bicikla. To je značilo da je vrijeme da zamijenim svoj stari bicikl novim jer se više ne osjećam sigurno vozeći ga. Bilo mi je teško odreći se tog bicikla s obzirom na to da smo s vremenom postali poput partnera. No, znao sam da to moram učiniti pa sam otišao u dućan kupiti novi. Kad sam razmišljao koji bicikl želim uzeti sa sobom na nove avanture, već sam donio odluku. Krajičkom oka uočio sam bicikl koji mi je zapeo za oko. Kad sam se približio i bolje ga promotrio, predomislio sam se i odlučio kupiti drugi. Cijena mu nije bila previsoka. Čim sam ga počeo voziti, osjetio sam koliko je bolji od starog. Bio je mnogo lakši i izdržljiviji. Imao sam znatno veću kontrolu nad njim i vožnja je bila tečna. Bio sam zadovoljan svojim izborom. Sljedeći dan sam se odlučio provozati. Uživao sam u brzom vjetru koji je prolazio mojom kosom. Toliko sam se uživio da nisam primijetio rupu koja ja bila na stazi. Znao sam da je nije bilo jer sam tom istom stazom prolazio prije, ali bilo je prekasno. Nisam uspio reagirati i pao sam u nju. Činilo mi se kao da sam padao cijelu vječnost jer je dugo trajalo. To mi je bilo neobično jer sam neko vrijeme bio u mrklom mraku i mislio da ću poginuti istoga trenutka kad moje tijelo udari u čvrsto tlo. Međutim, to se nije dogodilo i nakon padanja kroz mrak na dnu sam konačno mogao vidjeti svjetlost. Padao sam kroz golemi prostor i s vremenom sam zajedno sa svojim biciklom sletio na grane divovskog drveća koje su ublažile pad. Kad sam konačno shvatio da sam još uvijek živ, pogledao sam oko sebe i shvatio da sam u nekom novom svijetu zato što je sve bilo divovsko. Ubrzo sam uočio stvorenje koje je podsjećalo na dinosaura što je samo utvrdilo moje sumnje. Uspio sam se sakriti prije nego me stvorenje uočilo i ono je otišlo dalje. Razmišljao sam o tome hoću li se moći vratiti kući i jesam li zauvijek zapeo na ovom mjestu koje je podsjećalo na ono iz filma *Putovanje u središte Zemlje*. To što nisam imao ništa osim svog bicikla nije pomoglo mojim brigama.

Instinktivno sam sjeo na bicikl i počeo pedalirati zato što nisam mogao učiniti ništa drugo. Na moje iznenađenje, bicikl je počeo letjeti. To je bio neobičan, ali zabavan osjećaj jer sam bio pod utjecajem adrenalina. Znao sam da ću samo time moći pronaći put prema kući. Obično bi likovi u filmovima na mojem mjestu krenuli u nekom smjeru u potrazi za izlazom, ali ja nisam bio takav. Razmišljao sam hoću li se moći vratiti odakle sam ovdje došao. Imao sam magični bicikl koji je mogao letjeti poput sanjki Djeda Božićnjaka pa mi je sve počelo imati smisla. Spiralnim putem krenuo sam prema pukotini na vrhu jer je to bila rupa kroz koju sam pao, ali stvari nikada ne idu tako glatko.

Na mojem povratku površini napale su me velike ptice. Vidio sam im u očima da su krvožedne i da sam im bio plijen. Sva sreća zbog brzine bicikla uspio sam ih izbjeći i proći kroz pukotinu koja je bila premala da bi me ptice mogle slijediti. Opet sam se našao u mraku u uspravnom položaju i mogao sam osjetiti krv u mozgu što nije bio dobar osjećaj. Naposljetku sam uspio. Vratio sam se natrag u svoj svijet.

Dario Forgać, 2.rs

Povratak dinosaurima

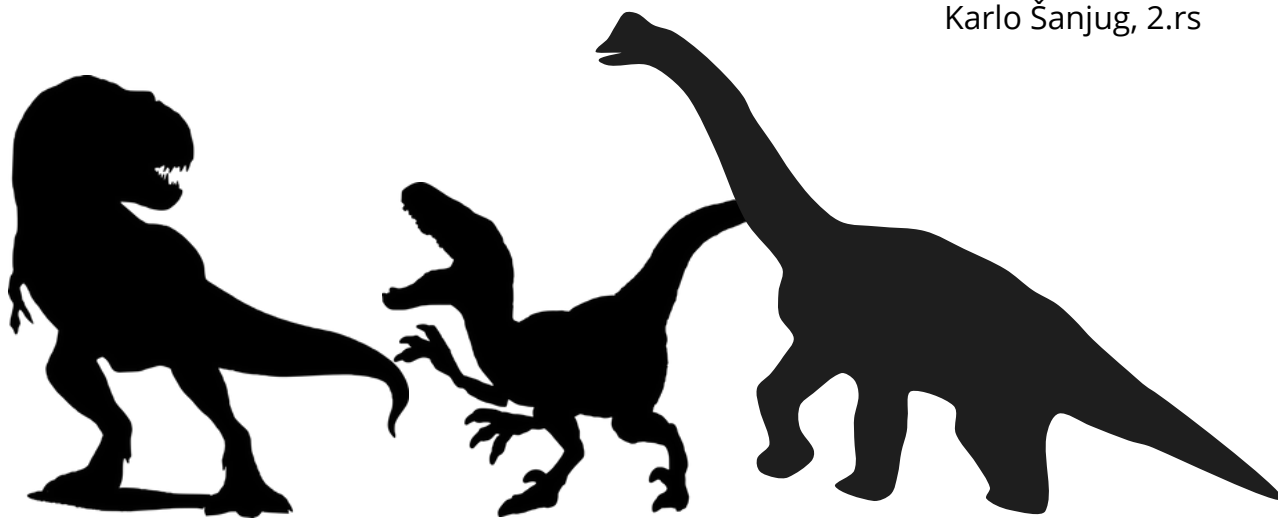
Sve je počelo jednog divnog dana, a nisam ni slutio kako će taj dan završiti. Legao sam nakon napornog dana. Odmah sam zaspao i utonuo u san, barem sam se nadao da je san. San je bio podosta čudan i nestvaran. Prvo mi se nije činio stvaran, no onda sam shvatio da to više nije san i probudio sam se sto i trideset milijuna godina u prošlosti.

Probudio sam se na jednoj pješčanoj obali te sam ugledao jednu vrstu ptice neletačice zvanu dodo. Zatim je puhnuo hladan vjetar. U tom trenutku sam shvatio da ovo više nije san. Ustao sam s plaže i počeo istraživati uokolo. Vidio sam jako puno vrsta dinosaura poput triceraptora i velociraptora kako spavaju. Promatrao sam ih pozorno i uplašeno. Lutajući obalom i šumom ne znajući gdje idem tražio sam deblje grane i oštro kamenje. Kad sam ih pronašao, kamenom sam napravio jedan mali krug i u njega stavio grane. Zatim sam jednu tvrđu granu naslonio na suhu granu i trenjem napravio vatru. Legao sam pored te vatre i zaspao u nadi da ću se opet probuditi u svom krevetu, no nisam imao sreće. Shvatio sam da sam zaglavljen sam s dinosaurima i počeo raditi oružje poput noža, sjekire, koplja te luka i strijela. Tim oružjem sam ubijao životinje koje mi ne bi mogle naškoditi. Uzimao sam njihovu kožu i noću se pokrivao kako mi ne bi bilo hladno. Kako su dani odmicali, svaki dan sam znao sve više o dinosaurima. Promatrao sam i što jedu kako bih znao ima li otrovnih biljaka, a promatrao sam i bobice koje su rasle u grmlju. Imao sam mnoštvo planova ako ostanem dugo ovdje. Jedan plan bio je izraditi kuću. To je bio težak zadatak, ali bio sam siguran da ću ga izvršiti. Započeo sam gradnju kako više ne bih spavao na podu na plaži. Našao sam četiri stabla savršeno raspoređena u oblik kvadrata. Sjekinom sam rušio drva i usitnjavao ih kako bi ih mogao lakše donijeti do svoje još neizgrađene kuće. Prošlo je dosta vremena od mog dolaska u svijet dinosaura, ali uspio sam jedan od svojih zadataka. Gradeći kuću saznao sam da ima puno snažnih dinosaura pa da bi bilo opasno ako me napadnu. Razmišljajući u sebi smišljao sam plan kako pripitomiti dinosaura. U sadašnjosti bi kućnog ljubimca bilo lako pripitomiti, ali dinosaur nije psić koji se voli igrati, maziti, jesti, spavati pa tako u krug. Dinosauri su ipak malo drugačija bića, oni vole sve što je suprotno. Razmišljajući o tome došao sam na ideju da pripitomim jednog dinosaura, no nisam znao kako niti kojeg, ali prednost su imali biljojedi. Oni su imali veću prednost zato što me ne bi doživljavali kao potencijalni plijen. Jednog dana, kad sam skupio dovoljno hrabrosti da im se približim, vidio sam kako su svi triceraptori zurili u mene. Srce mi je kucalo sve jače i jače a onda sam se okrenuo iza sebe i vidio jednog malog, brzog i agilnog dinosaura - velociraptora.

Uvijek sam u džepu nosio oštar kamen, izvadio sam ga iz džepa, pogodio dinosaura u glavu i omamio ga. Krenuo sam bježati kako me ne bi uhvatio čim bi došao svojoj svijesti. Toga dana nisam više izlazio iz kuće niti sam otvarao vrata. Cijelu sam noć bio prestrašen. Kad sam se probudio, imao sam cilj koji sam morao ispuniti - približiti se dinosauru i sprijateljiti se s njime. Kada sam izašao iz kuće vidio sam triceraptore kako pasu travu. Mirno sam krenuo prema njima. Došao sam do jednog malog triceraptora. Shvatio sam da oni nisu opasni, nego mirni i povučeni, ne vole se boriti s drugim dinosaurima i vole svoj mir. Kako su dani odmicali imao sam sve manje ideja i samo jednu želju, da se vratim u stvarni svijet. Lutao sam šumom koju još nisam istražio i ugledao sam jednu špilju koja svjetluca modro plavom bojom. Znatiželjno sam ušetao u špilju i prva stvar koju sam ugledao bili su šišmiši koji su me pomno promatrali što sam dublje ulazio u nju. U daljini se moglo vidjeti jezero koje se po svemu isticalo od ostalih rijeka i jezera. Bilo je ogromno, plave boje, nije se moglo vidjeti dno jezera pa nisam mogao znati je li duboko ili nije, a zbog boje nisam mogao utvrditi ima li ikakvih riba ili drugih životinja koje tamo žive. Nisam mogao odoljeti, imao sam osjećaj da me jezero zove i odlučio sam zaroniti u njega. Kad sam zaronio, počeo sam biti pospan i opušten pa sam zaronio u san.

Otvorio sam oči i probudio se u svome krevetu u svojoj sobi. Bio sam zbunjen. Nisam znao što bih mislio. U jednu ruku mi je drago što je gotovo i što sam napokon natrag kod kuće, no istovremeno sam bio tužan, razočaran i zbunjen. Nisam znao hoću li ikad otkriti je li to sve bio san, plod moje mašte ili sam stvarno bio u drugom svijetu, u svijetu koji je nekada pripadao dinosaurima kao što današnji svijet pripada ljudima. Vjerojatno nikada ni neću dobiti odgovor na to pitanje, ali dat ću sve od sebe. U konačnici, bio ili ne bio san, u jednu stvar sam siguran, a to je da bi htio to opet ponoviti sa svojim prijateljima.

Karlo Šanjug, 2.rs

Borba za mir

U svijetu poznatom kao Andoria, koji je nekad bio simbol mira i blagostanja, izbio je na strašan rat. Glavni junak ove priče je mladi ratnik po imenu Lorian. Odrastao je u malom selu u kojem su ljudi živjeli u harmoniji s prirodom. Njegova odlučnost i hrabrost činili su ga odličnim borcem, ali nikada nije sanjao da će se suočiti s najvećim izazovom u životu.

Putujući Andorijom otkrio je da su postojale dvije moćne nacije - Kraljevstvo Solara i Kraljevstvo Lunara, skrivena društva koja su vjerovala da posjeduju moć predviđanja budućnosti. Bili su nekadašnji saveznici, no s vremenom su se počeli natjecati za kontrolu nad dragocjenim kristalima moći koji su održavali ravnotežu u svijetu. Lorian je tvrdio da se u drevnim spisima nalazi upozorenje o zlu koje bi moglo dovesti do potpunog sloma mira.

Kada je Lorianovo selo postalo nehotična žrtva sukoba između ove dvije nacije, shvatio je da mora djelovati. Pridružio se otporu protiv rata i postao ključna figura u borbi za mir. Tijekom svojih pustolovina, upoznao je dvije važne osobe - Elinu, hrabru i inteligentnu ratnicu iz Kraljevstva Lunara, i Malika, mudrog starca iz skrivenog reda mira poznatog kao "Čuvari Tišine". Elina je dijelila Lorianovu želju za mirom i postali su bliski saveznici i s vremenom prijatelji. Maliku je povjerena zagonetna knjiga starih proročanstava koja je navodno otkrivala tajnu zaustavljanja rata i vraćanja mira u Andoriju. Tijekom njihove borbe, Lorian, Elina i Malik suočavali su se s raznim problemima. U nekim situacijama su dolazili čak i do granice svoje hrabrosti i odlučnosti. Susretali su se s čudnim bićima koja su im otkrivala drevne tajne. Kad su bile najveće opasnosti, tad su oni bili najjači, vjerovali su jedni druge i tako postigli snagu mira. Nakon toga, shvatili su da su postali nerazdvojni tim čija je jačina iz dana u dan bila sve veća i veća.

Nakon dugih mjeseci traganja i sukoba, tri saveznika su napokon otkrili tajno mjesto, zaboravljenu palaču u kojoj su se skrivala zla koja prijete Andoriji. Ispred njih su se najednom stvorili kristali moći. Međutim, suočeni s odlukom o tome što učiniti s njima, Lorian, Elina i Malik naišli su na još jedan veliki izazov koji nije bilo jednostavno riješiti. Shvatili su da moraju pronaći način da ih koriste za dobrobit svih, a ne da ih prepuste Kraljevstvima Solara i Lunara. Bili su hrabri, našli su pravu strategiju i uspjeli ih iskoristiti za dobrobit cijele Andorije. Tijekom napetog sukoba na tom mjestu, uz pomoć znanja Malika i hrabrosti Lorian i Eline, kristali moći su spojeni i vraćena je ravnoteža u svijetu, a time i mir. Kraljevstva Solara i Lunara prepoznala su posljedice svojih postupaka i odlučila pregovarati o trajnom miru. Lorian, Elina i Malik postali su posrednici u tom procesu i pomogli su dvjema nacijama da pronađu zajednički jezik. Nakon uspostave mira između Kraljevstva Solara i Kraljevstva Lunara, Lorian, Elina i Malik postali su heroji. Priče o njihovom herojstvu proširile su se čitavom Andorijom.

Mnogi ljudi koji su htjeli postići mir uzimali su ih za primjer kako treba graditi mirnu i kvalitetnu državu. Povratkom u svoje kuće i svoje živote shvatili su da njihov rad, trud i zalaganje nije gotovo. Nažalost, to mirno razdoblje koje su uspostavili nije bilo bez posljedica. Bilo je jako puno ratnih posljedica kao što to biva i inače nakon svakog rata. Takva ratna prošlost mnogima ostavi trajne i duboke tragove na duši. Lorian, Elina i Malik vidjeli su koliko je težak proces izgradnje trajnog mira u Andoriji. Sve svoje vještine i znanje su iskoristili kako bi obnovili područja koja su bila pogođena ratom. Malik je bio zadužen za podučavanje ljudi o važnosti komunikacije, tolerancije i bratstva. On je imao svoju spoznaju „Čuvari tišine“ koju je na kraju i koristio. Elina je bila iznimno pametna i inteligentna osoba te je iskoristila svoj talent i pokušala podučavati i osvijestiti ljude. Osnovala je školu u kojoj su mladi ljudi učili kako bi trebali braniti svoje područje u vrijeme rata, ali naravno, učili su i o razumijevanju i poštovanju drugih ljudi.

Andoria se naposljetku oporavila od strahota rata i ponovno postala simbol mira i suradnje. Lorian, Elina i Malik nastavili su svoje avanture, a njihova priča postala je legendarna podsjećajući sve na važnost hrabrosti, razumijevanja i zajedništva u vremenima sukoba. Priče o njima kao slavnim junacima prenosile su se s koljena na koljeno. Zauvijek su ostali u srcu Andorije.

Antonio Tunić, 2.rs

Rat ljudi i vanzemaljaca

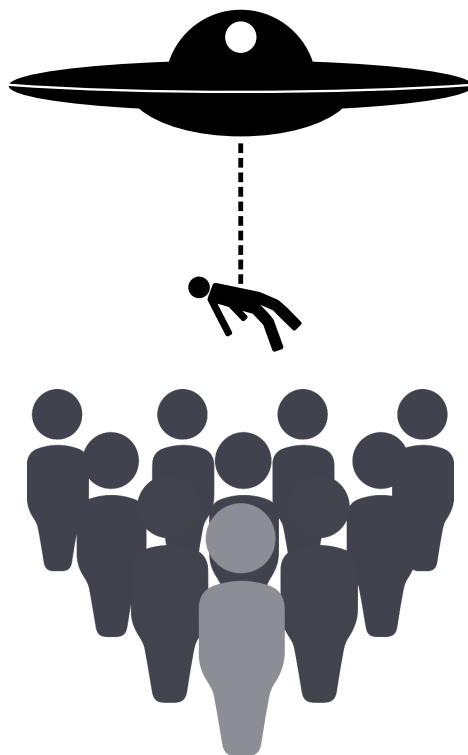
Godine 2075. Zemlja se našla u ratu kakvog još nije vidjela. Nepoznati svemirski brodovi ušli su u zemljinu atmosferu i napali sve velike gradove. Vanzemaljci su htjeli uzeti sve resurse Zemlje kako bi što lakše i efikasnije uništili čovječanstvo. Čovječanstvo je bilo u strahu i kaosu. U većini država civilizacija više nije postojala i svatko se borio za sebe. Uspjele su preživjeti neke svjetske sile te su zajedno formirale koaliciju kako bi obranili Zemlju od svemirske prijetnje.

Iako je koalicija davala sve od sebe, bilo je bezuspješno. Svaki napad je bio odbijen. Gubili su gradove dan za danom. Razne taktike i nuklearna oružja nisu djelovala. Neprijateljske snage su bile bolje i naprednije. Kad je sve izgledalo kao da je rat već gotov, koalicija je saznala za jednu ključnu informaciju kojom može dobiti rat. Vrhovna komanda koalicije odlučila se za zadnji očajnički napad kojim su se nadali da će pobijediti. Za ovu operaciju odlučili su poslati svog najboljeg pilota Lovra Kamenskog. Na samom početku rada Lovro je izgubio svoju obitelj, prijatelje i svoj rodni grad. Većina se bojala vanzemaljaca, ali Lovro nije. On ih je mrzio iz dubine svoje duše zbog onoga što su mu oduzeli. Nakon svega što je izgubio u ratu, više se nije pokušavao sprijateljiti u vojsci. Nije se tako ponašao zato što nije htio imati nekog bliskog, već zato što je znao da će mu ta draga osoba ponovno biti oduzeta stravičnim ratom koji se vodio. Ostali vojnici doživljavali su Lovra kao bezosjećajnu osobu čija je jedina svrha bila da se bori u ratu. Neki su čak pomislili da je Lovro robot koji je stvorila koalicija kako bi se borio u ratu. Lovro je znao što drugi misle o njemu, ali je također znao da su i u pravu jer se zakleo da će protjerati sve vanzemaljce koji napadaju Zemlju. Ipak, postojala je jedna osoba koja nije mislila o Lovri kao svi ostali. To je bila Anastasija. Ona nije mislila tako o njemu jer je vidjela ono što drugi nisu. Vidjela je da je Lovro bio povrijeđen. Znala je da se nešto dogodilo na početku rata zbog čega je bio takav. Anastasija se na bilo koji način pokušavala približiti Lovri. Pokušavala je pričati s njim, često mu je davala poklone poput privjesaka ili čokolade. Sve je to bilo uzalud. Lovro je i dalje bio nezainteresiran. Svaki ju je put odbio i dao joj do znanja da ga ne zanima. Anastasija je usprkos svemu bila uporna. Nije htjela odustati. Voljela ga je zato što joj je bio fizički privlačan i zato što je mislila da takve osobe zaslužuju ljubav. Na dan operacije Lovro je prvi put nakon početka rata osjetio nelagodu i strah. Bojao se zato što je znao da će u toj operaciji umrijeti. Vanzemaljske snage imale su jedan glavni komandni brod koji je napajao sve ostale brodove. Tako je koalicija shvatila da ako unište taj brod, sve ostale snage bi ostale bez energije te bi bile lako poražene. Zato je na Lovrinom avionu bila pričvršćena posebna bomba koja, kada bi bila dovoljno blizu, uništila bi brod. Bomba je toliko jaka da bi uništila Lovra zajedno s brodom.

Bitka je bila napeta i teška. Vanzemaljske letjelice su dolazile sa svih strana, a Lovrini saveznički avioni koji su ga trebali zaštititi bili su odmah uništeni. Anastasija je dala svoj život kako bi Lovro uspio uništiti glavni komandni brod. Nije imao nikakve veze s Anastasijom, ali bio je shrvan zbog njezine smrti jer je znao da je bila dobra osoba. Lovro je bio posve sam u toj bitci. Avion je bio oštećen, ali ga to nije sprječavalo da nastavi dalje. Uz velike napore i malo sreće uspio je doći do glavnog broda te je uspješno detonirao bombu. U trenutku smrti se prisjećao svih lijepih uspomena koje je imao. Žalio je što je uvijek bio hladan prema Anastasiji jer to nije zaslužila. Nakon pada glavnog broda, sve ostale vanzemaljske letjelice su izgubile napajanje i time su bile poražene.

Čovječanstvo je pobijedilo u svojoj najvažnijoj bitki do sada, ali kraj rata još nije bio na vidiku. Koalicija je znala da vanzemaljci neće tako lako odustati od invazije na Zemlju. Sa svom prikupljenom tehnologijom, koalicija je konačno imala bolje šanse da pobjedu. Lovro, kao i ostali vojnici koji su dali svoj život u bitci, ostat će upamćeni kao heroji koji su dali svoj život i koji će uvijek podsjećati ljude da u najtežim trenucima uvijek ima nade i da nikad ne treba odustati.

Ivan Božić, 2. rs

Borba za život: Pustolovina u džungli

Glavni junak, Mark, nikada nije pretpostavljao da će se naći u takvoj situaciji. Letio je iznad amazonske džungle sa svojim timom znanstvenika i istraživača kada je iznenada čuo glasan prasak. Mislio je da to nije ništa, ali zapravo im je eksplodirao motor ispod desnog krila zrakoplova. Počeli su padati velikom brzinom i pomislio je kako nitko neće preživjeti. Odjednom se čula eksplozija i u Marku je sve postalo crno.

Nakon nekoliko sati, glavni junak se probudio i pogledao oko sebe. Nitko osim njega nije preživio pad. Zadobio je samo par ogrebotina i jači udarac glavom. Ležao je dva sata i promišljao kako izvući živu glavu iz ove situacije. Odlučio je pokušati napraviti sklonište da lakše preživi tmurnu i crnu noć amazonske džungle. Uzeo je dugačko granje i ceradu kako bi prekrrio ostatak aviona da ne prokišnjava. Nakon toga, najveći problem bila mu je hrana zato što je znao da će kišiti uskoro. Dugo je tražio pa ulovio guštera koristeći štap koji je našao usput. Ubio ga je i zapalio vatru ispred skloništa. Ispekao je guštera i najeo se. Nekoliko trenutaka poslije toga, Marku se posrećilo i počelo je kišiti pa je problem pića bio riješen. Ujutro se ponovo sjetio kako nitko ne zna gdje se avion nalazi kao ni da je on živ. Morat će nekako pobjeći iz ove džungle i poduzeti što god treba da se spasi.

Uzeo je najbitnije stvari koje su mu potrebne za preživljavanje i krenuo prema sjeveru. Putovao je tjedan dana, ali mu se to činilo kao cijela vječnost. Nakon dugih tjedan dana naišao je na malo selo puno drvenih kućica i malih šatora. Odlučio je popeti se na drvo iznad sela i čekati kako bi vidio tko tamo živi. Nekoliko je sati proveo na tom drvu. Vidio je ljude kako ulaze u selo s puno životinja i voće, ali nije im prišao zato što nije znao njihovu namjeru. Čekao je noć i ušao u selo šuljajući se kako ga nitko ne bi primijetio. Ukrao im je hranu i primijetio je da je jedan šator otvoren i unutra je vidio radio, kompas i neke stvari koje primitivna plemena u džungli ne bi trebala imati. Uzeo ih je i brzo, ali tiho pobjegao iz sela. Nakon što se odmaknuo od sela dovoljno daleko da ga ne mogu pronaći, uspio je osposobiti radio i pozvati pomoć. S druge strane javila mu se Engleska ambasada u Brazilu i rekli su mu da mogu doći po njega, ali ne znaju gdje se nalazi. Nakon dugog razmišljanja, dogovorili su se kako će se napraviti vatru na obali rijeke Amazone i čekati nekoliko sati ili par dana da ga pronađu. Zapalio je ogromnu vatru i preostalo je čekati i nadati se najboljem. No, shvatio je da će ta divovska vatra privući neželjenu pažnju. Mark je ležao pored vatre i čekao da ga pronađu, a iznenada su iz grma skočili članovi domorodačkog plemena koje je prethodno opljačkao. Bili su naoružani kopljima, lukovima i strijelama. Zarobili su ga u svome selu. Razgovarao je s poglavicom i rekao mu da ga trebaju pustiti zato što će doći pomoć po njega na obalu. Poglavicu to nije bilo briga jer je znao da ih je Mark opljačkao i odlučio je da počinitelj mora platiti za to.

Nije proveo dugo vremena u kavezu kada je vidio poznato lice u selu. To je bio njegov prijatelj i znanstvenik Ivan koji je s njime išao na ekspediciju. Ivan je preživio pad i neznajući da je netko drugi preživio, pobjegao je u džunglu u potrazi za civilizacijom. Čekao je da domoroci odu u lov i onda je iskoristio priliku za razgovor s Markom. Rekao mu je kako i zašto poglavica i njegovi ljudi žive tim načinom života i da mu je poglavica objasnio zašto oni to rade. Nakon što je Ivan čuo poglavičinu priču i objašnjenje, odlučio im se pridružiti. Poglavica i njegovi ljudi htjeli su ujediniti sva plemena Amazone u jednu Ujedinjenu Amazonsku Državu. Ivan je odlučio pustiti Marka iz kaveza i rekao mu neka razmisli o pravilima i idejama plemena.

Mark je trčao do mjesta gdje se trebao naći s Englezima i ubrzo nakon toga došao je veliki vojni helikopter koji ga je pokupio i nakon duga dva tjedna odveo u civilizaciji. U Engleskoj je razmišljao o Ivanovim riječima i poslije dugo premišljanja odlučio poslati svoj tim istraživača i novinara u džunglu kako bi poslušali i intervjuirali ideje plemena. Intervjue je ubrzo čuo cijeli svijet. Ljudi su pokazali velik interes za ovu temu i nastojali su ujediniti Amazonu. Mark je postao poznat kao čovjek koji je ujedinio Amazonu i obogatio se, ali taj novac nije trošio na gluposti. Odlučio ga je donirati siromašnima. Na kraju je shvatio da pad aviona nije najgora stvar koja mu se ikad dogodila, već jedna od boljih. Shvatio je da jedan čovjek može puno toga sam napraviti bez ičije pomoći, samo mora biti ustrajan u svojim željama.

Matio Budimir, 2.rs

Čudovište iz močvare

Na obali Jarun živio je srednjoškolac Karlo. Bio je mladi sanjar sa znatiželjom u očima uvijek željan nečeg neobičnog. Jarun, inače poznat po svojoj ljepoti i miru, krio je tajnu koja će Karla odvesti na nezaboravnu avanturu. Jednog kišnog jutra Karlo se sastao sa svojim prijateljima, Lovrom i Markom, kako bi proveli dan na obali jezera. Razgovarali su o starim pričama, o čudovištima iz močvare, koje su djeca šaputala u školskim klupama. Karlo, iako skeptičan, osjećao je neku tajanstvenu privlačnost prema toj priči. "Zamislite samo da zaista postoji čudovište tamo", rekao je Karlo razmišljajući o tome kako bi bilo uzbudljivo otkriti nešto neobično. Lovro, veseo i hrabar, predložio je da provedu dan istražujući rubove močvare. Unatoč sumnjama, svi su se složili.

Ubrzo su se uputili prema šumi koja se pružala uz obalu s nadom da će pronaći tajanstveno čudovište. Šuma ih je dočekala svojim šaptom lišća i škripanjem grana pod nogama. Sunčeva svjetlost probijala se kroz gusto lišće, stvarajući misterioznu atmosferu. Kako su se približavali močvari, zvukovi su postali tiši. "Ovo je poput koraka u drugi svijet", rekao je Marko, osluškujući šum koji dolazi iz dubine. Ubrzo su naišli na rub močvare. Lovro je osjetio uzbuđenje u zraku, a Karlo je imao leptiriće u truhu. Nisu odmah primijetili ništa neobično, sve dok nisu začuli tihi, tajanstveni zvuk koji se činio kao da dolazi iz vode. "Čujete li to?" upitao je Karlo, usmjeravajući svoj pogled prema površini močvare. Tihi melodiozni zvukovi pridruživali su se prirodnom koncertu prirode. Prijatelji su se pogledali, a njihova znatiželja postajala je sve jača. Hrabro su zakoračili prema rubu vode, a tamo su ugledali nešto nevjerovatno. Na sredini močvare sjedio je neobičan stvor. Izgledao je poput lemura, ali je bio debeo i imao je velika stopala, to je bio Živožer. Lovro je povikao od radosti, a Marko je samo stajao, otvorio usta i gledao čudo koje su otkrili. Karlo je bio fasciniran svjetlosnim plesom stvorenja koja su plesala na vodenim ljljanima. Nisu imali hrabrosti prići bliže, ali čudovišni Živožder nije pokazivao nikakve znakove opasnosti. Bio je toliko zauzet svojim plesom da nije primijetio znatiželjne promatrače. Prijatelji su se povukli s ruba močvare promatrajući ovo nevjerovatno biće. Shvatili su da čudovišta iz močvare nisu uvijek prijatna. Ponekad su to samo neobična stvorenja koja dijele svoje jedinstvene talente s onima koji ih imaju sreću otkriti. Dok su se vraćali kući, prijatelji su razmjenjivali iskustva o svojem otkriću. Nitko ne bi povjerovao u njih, ali to nije ni bilo važno. Oni su doživjeli nešto nevjerovatno, nešto što će pamtiti cijeli život. Jarun je postao magično mjesto u njihovim srcima, a čudovište iz močvare ostavilo je neizbrisiv trag u njihovim srednjoškolskim uspomenama.

Prošlo je mnogo vremena. Prijatelji su se opet susreli jednog kišnog dana i odlučili potražiti Živoždera. Petnaest godina nakon njihovog prvog susreta s čudovištem Živožerom, Karlo, Lovro i Marko, odlučili su ponovno posjetiti močvaru na Jarunu. Iako su svi krenuli različitim životnim putevima, sjećanje na taj magični dan bilo im je zajedničko i željeli su vidjeti što se promijenilo.

Karlo, sada mladi pilot, imao je odgovoran posao, ali njegova znatiželja nije blijedjela. Lovro se posvetio ekologiji i očuvanju prirode, a je Marko postao vozač autobusa. Šuma je sada bila tiha, a miris močvare nosio je sjećanja na njihovo mladenačko istraživanje. Približavajući se rubu močvare, osjećali su spoj uzbuđenja i nostalgije.

"Je li moguće da je prošlo toliko godina?" upitao je Karlo s osmijehom.

Lovro je podigao obrvu. "Zamisli da Živožer još uvijek živi ovdje."

Odlučili su pristupiti močvari s istom hrabrošću koja ih je vodila prije petnaest godina. Tihi zvukovi lišća pod nogama podsjećali su ih na njihovu mladost dok su se približavali rubu vode.

"Čujete li to?" upitao je Marko podsjećajući na trenutak koji ih je doveo do Živožera. Začuli su tihe zvukove, ali ovaj put, čini se, bili su popraćeni i smijehom. Na sredini močvare, umjesto strašnog čudovišta, stajala je cijela obitelj Živoždera igrajući se veselo vodenim lijanama.

"Pa, dobrodošli natrag!" rekao je Karlo s osmijehom.

Živožer ih je prepoznao! Bio je sada otac malih Živoždera, a čitava obitelj pozdravila je svoje stare prijatelje. Lovro se sjetio svoje predanosti očuvanju prirode i bio je oduševljen vidjevši da je Jarun ostao netaknut, a čudovišta iz močvare sretna i zdrava.

Prijatelji su proveli dan s obitelji Živoždera prisjetivši se svoje mladosti i dijeleći svoje iskustvo s novom generacijom. Čudovišta iz močvare nisu bila samo tajanstvena bića, postala su prava obitelj koja je odgajala svoju djecu uz obalu Jaruna.

Dok su se smirivali uz zalazak sunca, Karlo, Lovro i Marko, shvatili su koliko je važno očuvati prirodu i mjesta poput Jaruna. Nisu samo stvorili nevjerovatno prijateljstvo s čudovištima iz močvare, već su i svjesno odabrali čuvati ljepotu i čuda koja priroda nudi. Jarun će zauvijek biti posebno mjesto u njihovim srcima gdje su se dogodila nevjerovatna prijateljstva i gdje su se ispreplitali svjetovi ljudi i čudovišta.

Antonio Dvorščak, 2.rs

Zombi apokalipsa

Svijet se preobrazio u zastrašujuću sliku onoga što je nekad bio. Kazo i Neo, dva brata hrabrih srca, suočavali su se s novim poretkom- svijetom koji je izbrisao sve poznato ostavljajući samo strah i kaos. Sa svojim vjernim psom Rexom krenuli su na putovanje krajolicima koji su sada obavijeni tamom. Od samog početka, od trenutka kad je apokalipsa zombija progutala normalan život, njih dvojica nisu gubili hrabrost.

Gradovi su postali grobovi, a šume su odjekivale tišinom propasti. Sunce se rijetko kad usuđivalo probiti kroz oblake pepela, ali srca braće nisu bila slomljena. Svaki dan bio je borba za opstanak, za hranu, vodu i sklonište, ali su bili motivirani i nisu odustajali. Putovanje ih je vodilo kroz ruševine gradova, šume koje su postale mračne i krajolike koji su sada bili bez života. Svaki korak bio je nada za ljudskost, za trag onih koji nisu zaraženi. Jedne noći, dok su se sklonili u napuštenom skladištu, čuli su šaputanje s druge strane vrata. Otvorili su ih oprezno i susreli dvoje djece, izgubljene duše, ali još uvijek nekako čiste od infekcije. Kazo i Neo bili su velikodušni. Pružili su im utočište dijeleći s njima svoje zalihe hrane i vode. Trenutak zajedništva bio je poput svjetlosti u njihovom mračnom svijetu. Kad su se pripremali za novi dan, shvatili su da njihov put još nije gotov. Iako su pronašli ljude koji nisu inficirani, putovanje se nastavljalo kako bi pronašli sigurno utočište za sve. Bratska veza, uz Rexovu vjernost, bila je pokretačka snaga koja ih je tjerala naprijed. Putovali su raznim krajolicima gradeći privremena skloništa u napuštenim područjima tražeći izvore hrane i vode. Njihova je priča postala legenda među rijetkim preživjelima podsjećajući ih da unatoč svemu ljubav i zajedništvo mogu sve prevladati. Njihova odlučnost da pronađu sigurnost nije nestala.

Kazo, Neo i Rex putuju pejzažima koji su pogođeni katastrofom suočavajući se s novim izazovima svakog dana. Gradovi su postali poput pusti, šume su bile zlokobno tihe, ali njihova upornost nije popuštala. Na putu su susreli i druge preživjele ljude koji su dijelili njihovu želju za sigurnošću. Stvarali su malu zajednicu pružajući podršku jedni drugima dok su zajedno pokušavali preživjeti u ovom okrutnom novom svijetu. Svakodnevno su nailazili na brojne opasnosti koje su zahtijevale suočavanje s različitim izazovima. Susretali su divlje zvijeri, nesigurne zalihe hrane i vode te zombije koji su bili neprestana prijetnja. Ipak, zajedno su uspijevali prevladati sve izazove oslanjajući se na svoje vještine i međusobnu podršku. Njihova bratska veza postala je temelj koji ih je motivirao u najtežim trenucima. Svaki dan donosio je nove izazove, ali su se njihova hrabrost i upornost iznova dolazili do izražaja. Dok su nastavljali svoje putovanje, Kazo, Neo i Rex, nisu samo preživjeli, nego su se navikli na nove životne uvjete. Njihova je pustolovina postala priča koja se prenosila među preživjelima dijeleći nadu i inspirirajući druge da ostanu jaki. Napokon, kako su se bližili kraju puta, ugledali su znak života na horizontu. To nije bio samo znak preživljavanja, već i znak obnove. Nekoliko preživjelih zajednica počelo je obnavljati život gradeći novu budućnost usred ruševina prošlosti. Kazo, Neo i Rex pronašli su svoje mjesto u toj novoj stvarnosti.

Njihova priča postala je svjetionik nade podsjećajući sve da čak i u najtamnijim trenucima, zajedništvo, hrabrost i ljubav mogu prevladati sve prepreke. Njihov dolazak u novu zajednicu bio je poput svjetla na kraju tunela. Njihovo iskustvo donijelo je vrijedne vještine i znanja o preživljavanju pridonoseći svakodnevnom napretku i obnovi. Kako su se uklopili u novu zajednicu, postali su važan dio planiranja i izgradnje pružajući podršku drugima. Zajednica je postala nova obitelj za svakog člana. Kazo, Neo i Rex pronašli su nove prijatelje i prilagodili se novom načinu života. Njihova prošlost ostala je u sjećanjima, ali su se usredotočili na izgradnju budućnosti nadajući se da će uspjeti stvoriti stabilno i sigurno okruženje za sve. Iako je novi život bio obećavajuć, suočavali su se s brojnim izazovima. Nedostatak resursa, borba za opskrbu hranom i vodom te prisutnost preostalih zombija bili su stalni izazovi. Kazo, Neo i Rex pridonosili su svojim vještinama i predanošću kako bi zajednica prevladala sve poteškoće. Svaki dan donosio je nove lekcije o snazi zajedništva. Radili su zajedno kako bi zaštitili zajednicu od vanjskih prijetnji i gradili stabilan temelj za budućnost. Njihova predanost dala je nadu svima da će prebroditi sve poteškoće. Unatoč izazovima, zajednica je polako počela stvarati nove snove. Kazo, Neo i Rex bili su ključni u tom procesu jer su ljudima davali nadu i bili optimistični. Svako novo dostignuće bilo je korak naprijed prema obnovi normalnog života.

Njihova priča postala je inspiracija za sve. Bratska veza između Kaze i Nea, uz vjernost psa Rexa, postala je simbol snage i zajedništva. Svi su se okupili kako bi zajedno stvarali bolju budućnost na temelju iskustva iz prošlosti.

Roko Baričević, 2.rs

Put za Montevideo

Novopečeni bračni par skupio je dovoljno novaca da kupi karte za krstarenje u Montevideo. Ovo je priča o bračnom paru, Marku i Luciji, koje je zadesila snažna oluja tijekom krstarenja. No, zajedno su bili jači od oluje.

Marko i Lucija iskoristili su novac koji su dobili kao svadbeni dar kako bi otišli u svoj omiljeni grad i istražili ga. Brod je nosio naziv "Brod Ljubavi" i to je najpoznatiji brod za prelazak preko izazovnog Atlantika. Očekivao ih je jednotjedni izlet na brodu, a slutili što će im se dogoditi već drugi dan. Prvi dan su uživali u pogledu s palube. Pričali su što će posjetiti i kakvu hranu sve probati u tako slavnom gradu. Navečer su otišli na večeru i uživali u ukusnoj hrani. Noć je bila mirna, ali jutro je započelo vriskom ljudi koji zazivaju pomoć. Nisu znali što se događa. Puhao je jak vjetar i padala tuča što je nevrjeme činilo još gorim. Snažna pijavica je uzrokovala prevrtanje broda. Marko i Lucija jedva su preživjeli sa srednje teškim ozljedama. Marko je slomio nogu dok je Lucija dobila blagi prijelom ruke. Na oceanu su našli dio broda koji su odlučili iskoristiti kao privremeno sklonište. Marko se u slobodno vrijeme bavio kampiranjem tako da je znao kako se zaštititi kada se netko ozlijedi i izgraditi sklonište. Našli su foliju i postavili krov na četiri daske koje su usput pronašli. Marko je svoju nogu stavio između dvije daske i zavrnuo je kako bi je izravnao. Morao je hodati na štakama dok mu se stanje nije poboljšalo. Lucija je zavila ruku jer ju je lagano natukla pa i njoj više nije bilo toliko teško. Marko je otkinuo oštar dio broda, zavezao za štap i tako hvatao hranu. Dva dana su se tako snalazili sve dok nisu vidjeli jednog galeba. Ptica im je dala nadu jer se smatra da kada se sretna ptica iznad mora, negdje u blizini je kopno. Brzo su otrgnuli dio palube i sastavili vesla. Veslali su u smjeru u kojem je letio galeb. Stigli su do kopna nakon dvadesetak minuta veslanja. Uplovili su na otok i trčali od sreće. Trećeg je dana Marko otišao u lov, a Lucija je čuvala sklonište. Pokušali su se orijentirati i shvatiti u kojem su dijelu Atlantika. Otok je obilovao hranom - bilo je tu stabla kokosa, banana i grmlja borovnica. Četvrti dan su odlučili sakupiti otpatke palminih grana kako bi izradili znak "HELP". Smatrali su da će taj znak uočiti zrakoplov i pozvati pomoć. No, na kraju dana ipak nije bilo sreće. Peti dan je Marko šetao obalom i ugledao bocu. Otrgnuo je dio stabla i nožićem urezao "SOS" te sa strane njihova imena i "HELP". Nadali su se da će netko vidjeti bocu i pročitati pismo koje su poslali. Šesti dan je boca završila u ribarevoj mreži nedaleko od Montevidea. Ribar je uplovio u luku, pregledao ulov pa uočio bocu. Najprije je planirao baciti bocu, ali je uočio da je nešto u njoj. Otvorio ju je i uočio Markov tekst koji je urezao na koru drveta. Mislio je da se netko šali. Međutim, nakon nekoliko minuta razmišljanja shvatio je da zbog struja boca ne bi mogla završiti u njegovoj mreži, već bi ostala u luci u Montevideu.

Kada je shvatio poantu pisma, otrčao je do prvih spasilačkih jedinica i rekao im za poruku. Poslali su na teren najbolje i najopremljenije jedinice. Marko i Lucija bili su već jako iscrpljeni i mislili su da im se bliži kraj. Spasioci su dali sve od sebe. Nisu ih odmah uočili, a onda je helikopter ugledao znak "HELP" i javio jedinicama gdje se nalazi bračni par. Stigli su nakon sat vremena te Marka i Luciju ukrcali na brod. Pravo je čudo što su uspjeli preživjeti i savladati sve izazove na koje su naišli. Uspjeli su nešto što je naizgled nemoguće. Dokazali su da je veliku ljubav teško razdvojiti te da im čak ni snaga prirode nije mogla ništa.

Spasilačke službe su ih odvele u Montevideo kako bi saznali odakle su i zašto su došli u Urugvaj. Zatim su organizirali njihov povratak u Europu. Možda ovo nije put iz snova ni upoznavanje Montevidea na željeni način, ali je dokaz da je uz pravu osobu i pravu ljubav sve moguće.

Lovro Kovačić, 2.rs

